

乱世 为王

卷一

顾雪柔 (顾雪柔) 著
MW 译
RedMatcha 插画
Anniversary Edition

คำนำ

'ปราชญ์ก๊วบลั้งก์' อันเป็นนิยายจีนโบราณที่หลายๆ คนยกให้เป็น 'นิยายขึ้นหิ้ง' เรื่องนี้จะมาบอกเล่าเรื่องราวของ 'โหยวเหมี่ยว' คุณชายน้อยจากตระกูลเศรษฐีค้าใบชาในแถบเจียงเป่ย์ ที่ถูกส่งไปศึกษาเล่าเรียนในเมืองหลวงโดยพกความหวังของท่านพ่อติดตัวไปด้วย ความหวังที่อยากให้โหยวเหมี่ยวสอบผ่านเป็นขุนนางจะได้ส่งเสริมเกื้อกูลการค้าของตระกูลให้ยิ่งเจริญรุ่งเรือง แต่เจ้าเด็กแซ่โหยวคนนี้คิดว่าตัวเองคือคนสำคัญเพราะเป็นทายาทหนึ่งเดียวของบิดาผู้มั่งคั่งมาโดยตลอด จึงเอาแต่ทำตัวไม่เอาถ่าน ใช้จ่ายเงินทองอย่างหน้าใหญ่ใจป้ำ เทียวเล่นกับบรรดาคุณชายในเมืองหลวง

แต่แล้วเมื่อโหยวเหมี่ยวตั้งใจกลับบ้านหวังไปอ้อนขอเงินท่านพ่อ พอถึงบ้านแล้วกลับพบว่าตำแหน่งลูกชายคนโตของตนตกไปอยู่ในมือผู้อื่นเสียแล้ว! อีกทั้งยังมีผู้หญิงคนใหม่เข้ามาแทนที่มารดาผู้ล่วงลับของโหยวเหมี่ยวอีกด้วย!

ท่านพ่อทำกับเขาถึงเพียงนี้ แน่นอนว่าโหยวเหมี่ยวไม่มีทางยอมอ่อนข้อให้เด็ดขาด

แล้วหากเป็นคุณผู้อ่านล่ะคะ จะเลือกทำอย่างไรกับสถานการณ์เช่นนี้ดี

จะเลือกนิ่งเฉยยอมรับการตัดสินใจของท่านพ่อแต่โดยดี หรือจะเลือกเก็บข้าวเก็บของออกจากบ้านไปใช้ชีวิตของตนอย่างอิสระ ไม่จำเป็นต้องแยแสผู้ใดอีกต่อไป?

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราย์

หมายเหตุ : มีการแก้ไขตัวละครเพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอดราม่า ได้แก่ 'จ้าวเฉา' เป็น 'จ้าวเซา' 'จางหยวน' เป็น 'ฉางหยวน' และ 'เฮอม่วี่เถียนเออร์' เป็น 'เฮอม่เถียนเออร์'

แนะนำตัวละคร

* ไหวยเหมี่ยว

บุตรชายในตระกูลเศรษฐีค้าใบชาของแถบเจียงเป่ย์ ไหวยเต๋อชวนผู้เป็นบิดาคิดจะซื้อตำแหน่งขุนนางให้ แต่เกรงว่าจะเป็นที่ครหาจึงให้ไหวยเหมี่ยวเดินทางเข้าเมืองหลวงมาศึกษาในสำนักไท่เสวีย ด้วยใบหางดงามหมดจดและมีอุปนิสัยเป็นมิตร หน้าต่ายิ้มแย้มแจ่มใส อยู่เสมอ จึงเป็นที่รักใคร่ของบรรดาคุณชายในเมืองหลวง

* หลี่จื่อเฟิง

ชาวเผ่าเจี๋ยหนง ถูกจับตัวมาขายเป็นทาสในเมืองหลวงของแคว้นเทียนฉีตั้งแต่อายุสิบห้าปี ภายหลังจากไหวยเหมี่ยวขอซื้อตัวมาจากจวนอัครเสนาบดีหลี่ เป็นผู้มัววรยุทธ์คอยติดตามดูแลไหวยเหมี่ยวด้วยใจรักดี

* หลี่เหยียน

คุณชายจวนอัครเสนาบดีหลี่ สหายสนิทที่ไหวยเหมี่ยวรู้จักเมื่อครั้งเข้าศึกษาในสำนักไท่เสวีย เป็นผู้ที่ชักนำให้ไหวยเหมี่ยวได้คบหาสนิทสนมกับเหล่าคุณชายในเมืองหลวง

* องค์ชายสาม

โอรสองค์เล็กของเจ้าวเม่า ย่อมต้องค้ำบัลลังก์ของแคว้นเทียนฉี สมัยเด็กเคยได้รับความโปรดปรานอย่างมาก แต่เพราะมิได้กำเนิดจากฮองเฮาและมีโชโหรสองคี่โต จึงไม่มีอำนาจในวังหลวง ครั้งหนึ่งองค์ชายสามเคยเห็นไหวยเหมี่ยวในงานเทศกาลจึงถูกตาต้องใจและต้องการให้ไหวยเหมี่ยวเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียน

ภาคที่หนึ่ง
คำมัจฉา

บทที่ 1

ดวงตะวันทอรัศมีจับขอบฟ้าทางบูรพา หิมะแรกฤดูละลายและจับตัวเป็นชั้นน้ำแข็งบางๆ ตามขอบกระเบื้องหลังคา สะท้อนรัศมีสีทองอร่ามของแสงอรุณทั่วทั้งเมืองหลวง ในตลาดมีผู้คนเดินกันขวักไขว่ รถม้าแล่นสวนไปมา พลุกพล่าน เสียงระฆังยามเช้าดีดลิบแก้วครั้งปลุกทั้งเมืองให้ตื่น นับเป็นยุคสมัยแห่งความเจริญรุ่งเรืองและสงบสุขร่มเย็น บ้านเมืองดงามตระการตา

โหยวเหมี่ยวตื่นแต่เช้าตรู่เป็นครั้งแรกในรอบสามเดือนอย่างยากลำบาก หมายถึงมันมีอะไรในวันนี้จะเปลี่ยนแปลงตัวเองเสียใหม่และจะเริ่มตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ โหยวเหมี่ยวก็ก้าวขึ้นรถม้าด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย รถม้าแล่นโยกเขยยกตรงไปยังสำนักไท่เสวีย* ทว่าตอนผ่านสะพานจูเซวีย จู่ๆ โหยวเหมี่ยวก็หมดความสนใจ ร้องสั่งคนขับรถม้าให้หยุดรถและบอกว่าวันนี้ไม่อยากไปเรียนแล้ว แต่จะแวะไปเที่ยวเล่นกับสหยาแทน

รถม้าแล่นมาถึงตรอกข้างหลังฝั่งตะวันตก โหยวเหมี่ยวนั่งพาดขาเมื่อมาถึงก็พบว่าประตูใหญ่จวนอัครเสนาบตียังไม่เปิด ส่วนประตูชั้นในก็ร้างไร้ผู้คน ถ้าฝืนลัดเข้าไปเคาะประตูแล้วเผชิญหน้ากับท่านอัครเสนาบตีที่กำลังจะออกจากจวนคงไม่ดีแน่ ดังนั้นจึงสั่งให้คนขับรถม้าขับอ้อมไปทางประตูหลังแทน จากนั้นจึงเดินเข้าไปตามหาหนี่เหียนข้างใน

มีเพียงสหยาสนิทเท่านั้นที่สามารถเดินเข้าทางประตูหลังจวนอัครเสนาบตี

* สำนักไท่เสวีย หรือสำนักศึกษาหลวง เป็นสถาบันการศึกษาสูงสุดของจีนโบราณ

บ่าวไพร่ในจวนล้วนจดจำโหยวเหมี่ยวได้จึงผงกศีรษะให้พร้อมค้อมกาย เชิญเขาเข้ามาด้านใน ลานด้านหลังมีคนอยู่ไม่มาก โหยวเหมี่ยวเข้ามาในจวนแล้วก็เดินตรงไปยังเรือนปีกตะวันออก แต่ขณะเดินผ่านโรงม้า จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงแผดร้องอันน่าเวทนา ก่อนจะมีตัวประหลาดกระโจนออกมาจากห้องเก็บฟืนและล้มลงตรงหน้าเขา

โหยวเหมี่ยวที่เดินผ่านมาพอดีพลันล้มลงพื้นเพราะตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน บ่าวคนสนิทซึ่งติดตามมาด้วยตกใจมาก รีบสะบัดแขนเสื้อวาดเสียงดัง

"ทำอะไรของเจ้า!"

"ระวังชนคุณชายข้า ถ้าทำให้คุณชายตกใจเสียขวัญ ข้าจะถลกหนังเจ้าให้ดู"

"บังอาจ! จะฆ่ากันหรืออย่างไร!"

บ่าวไพร่ในจวนอัครเสนาบดีต่างแตกตื่นตกใจ รีบคว้าแล่ออกมาวัดฟาดขวับๆ

โหยวเหมี่ยวตั้งสติเพ่งมองก็ดูเหมือนจะเห็นเศษผ้าเก่าขาดวินและสกปรกโสโครกกลุ่มหนึ่ง

ตอนแรกคิดว่าเป็นตัวอะไรสักอย่างที่บ้านของสหายเลี้ยงไว้ แต่พอเห็นบ่าวไพร่กลุ่มรุมเอาแล่ฟาดและไม่กระบองทุบตีเจ้าตัวโสโครก ค่อยมองเห็นชัด ถนัดตาว่าสิ่งนั้นเป็นมนุษย์ ทั้งยังเป็นบุรุษเพศ หลังแล่ฟาดขวับๆ ลงไป คนผู้นั้นก็เนื้อแตกหนังถลอกทันที เลือดสดๆ साดกระเซ็นเต็มพื้น

ผมเฒ่าของคนผู้นั้นกระเซอะกระเซิงคล้ายคนเสียสติ เนื้อตัวสกปรกโสโครก สองมือถูกผูกมัดไว้แน่น ทั้งยังโดนกลุ่มรุมฟาดตีจนส่งเสียงร้องโอดโอย พลังหลบหัวซุกหัวซุนอยู่ตรงมุม เขาสบตากับโหยวเหมี่ยวโดยไม่ตั้งใจ สายตาทั้งคู่มองสบประสานกัน ดวงตาของเจ้านั้นใสกระจ่างแต่แฝงประกายกระหายเลือด คล้ายสัตว์เดรัจฉาน

โหยวเหมี่ยวเพิ่งเคยเห็นภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรก ครั้นบ่าวไพร่ลืบทว่าคนรุมทุบตีคนผู้นั้นจนปางตาย ฟาดจนไม้กระบองหักคามือ เขาจึงรีบร้อน

กล่าวว่า "อย่าตีอีกเลยๆ เกิดอะไรขึ้น"

"คุณชายสั่งให้พวกเจ้าหยุดตี" บ่าวคนสนิทตะโกนตาม

พวกบ่าวไพร่รีบหยุดมือทันที เจ้าคนนั้นโดนทุบตีจนลมหายใจวกริน และยังถูกไม้กระบองสับท่อนอกตัวโยนเข้าไปในห้องเก็บฟืน เสียงทุ้มหนักจากร่างที่หล่นกระทบพื้นดังมาจากด้านใน

"ไอ้ลูกเต่าบัดซบ ยังตีว่าไม่ได้ชนคุณชายโหด" พ่อบ้านรองของเรือนปึกตะวันออกรีบร้อนวิ่งเข้ามาใส่กลอนประตูห้องเก็บฟืนพลางด่าทอ

โหดเหมียวไม่รู้ว่าคุณนี่ทำผิดอะไรและไม่ได้มีแกใจจะซักถามให้มากความ จึงเดินตรงไปที่เรือนปึกตะวันออก เวลานั้นหมีเหียนเพิ่งตื่นนอนและกำลังนั่งกินอาหารเช้าด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย ข้างกายมีสาวใช้ยื่นเรียงรายเป็นแถว เมื่อเห็นโหดเหมียวแะมากก็ขยับตะเกียบเรียกเขาเข้ามากินด้วยกัน โหดเหมียวนั่งลงดื่มชา ทั้งสองคนกินพลางสนทนากันพลางว่าวันนี้จะไปเที่ยวเล่นที่ไหน จะไปหาใครบ้าง

หมีเหียนผู้นี้เป็นใคร ที่แท้แล้วเป็นสหายสนิทที่โหดเหมียวรู้จักในสำนักไท่เสวีย และเป็นคุณชายน้อยของจวนอัครเสนาบดีนั่นเอง

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันเกียจคร้านสันหลังยาว หมกมุ่นแต่กับบทกวีภาพยักกลอน บุปผาวิหคแม่ลมมัจฉา ดังนั้นเบื่องบนเป็นเช่นไรเบื่องล่างก็เป็นเช่นนั้น ขุนนางในราชสำนักล้วนเกียจคร้านไปตามๆ กัน เหล่าอัครเสนาบดีไม่ออกว่าราชการยามเช้า คานบนไม่ตรงคานล่างเอียง* บรรดาคุณชายของอัครเสนาบดีก็ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเช่นกัน วันๆ เอาแต่เลี้ยงนกอินทรี จับสุนัขมากัดกัน อยู่ในจวนคบหาแต่สหายที่เป็นคนประเภทเดียวกัน สามปีก่อนตอนโหดเหมียวเข้ามาศึกษาในสำนักไท่เสวีย ทั้งเขาและหมีเหียนล้วนมีนิสัยของคนหนุ่ม หลังจากรู้จักกันแล้วก็มักจะพากันออกเที่ยวสำมะเลเทเมา หมีเหียนใช้สอยเงินทองของโหดเหมียว ส่วนโหดเหมียวก็อาศัยความสัมพันธ์ที่มีกับหมีเหียนทำความรู้จักกับพวกที่ถือหางรัชทายาทในเมืองหลวง ยามว่างก็เดินไปรังแกสหายคนอื่นชมเชยชาวบ้านไปทั่ว

* คานบนไม่ตรงคานล่างเอียง เป็นสำนวนเปรียบเปรย หมายถึงผู้ใหญ่หรือผู้ปกครองหากไม่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ผู้น้อยก็ยากจะดีได้

กล่าวถึงโหยวเหมี่ยว คนผู้นี้ก็ไม่ใช่ธรรมดาสามัญ ครอบครัวยุติธรรม ร่ำรวยและ
เกลือรายใหญ่จากแถบซางโจว บรรพบุรุษลักลอบค้าเกลือจนร่ำรวยและ
กลายเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งในหลายรุ่นต่อมา เมื่อเสียสิทธิก่อนบิดา
แต่งงาน แยกตัวออกมาสร้างครอบครัวและริเริ่มปลูกต้นชาในแถบเจียงเป่ย์
จนร่ำรวยเป็นเศรษฐี มีไร่ชาในครอบครองนับพันชิง* นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ

ทว่าบัณฑิต ชาวนา ช่างฝีมือ และพ่อค้า อาชีพพ่อค้าจัดเป็นชนชั้น
ต่ำ โหยวเต๋อชว่นจึงคิดจะบริจาคให้ทางการเพื่อให้บุตรชายมีตำแหน่งขุนนาง
สมัยนี้ขอแค่มีเงินทอง คิดซื้อตำแหน่งขุนนางก็เป็นเรื่องง่ายตายดุษฎีพลีฝ่ามือ
แต่ตำแหน่งขุนนางที่ซื้อมาย่อมห้ามลมปากของคนชอบสอรู้ไม่ไหว ดังนั้น
บิดาของโหยวเหมี่ยวจึงมอบเงินให้บุตรชายจำนวนหนึ่ง เพื่อให้เดินทางเข้ามา
ศึกษาเล่าเรียนและเตรียมตัวสอบในเมืองหลวง เตรียมเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น**
ของการสอบคัดเลือกขุนนางเคอจี*** เมื่อเป็นเช่นนั้นสกุลโหยวย่อมกลายเป็น
ตระกูลบัณฑิตอย่างสมภาคภูมิ

ตอนโหยวเหมี่ยวเดินทางเข้าเมืองหลวงเพิ่งอายุสิบสองปีเท่านั้น ตั้งแต่
เล็กเขาได้รับการเลี้ยงดูเอาอกเอาใจจนเคยตัว เมื่อออกจากบ้านก็นำของกิน
ของใช้ติดตัวไปถึงลิบคันรถด้วยกัน ทั้งยังพาสาวใช้กับบ่าวไพร่อีกกลุ่มใหญ่
เดินทางเข้ามาศึกษาเล่าเรียนในเมืองหลวงซึ่งอยู่ใต้เบื้องพระบาทสองได้

โหยวเต๋อชว่นผู้เป็นบิดาตระเตรียมทุกอย่างให้โหยวเหมี่ยวอย่างเหมาะสม
และครบถ้วน พอโหยวเหมี่ยวเข้าเมืองหลวงก็มาพักอาศัยที่บ้านท่านอา
ซึ่งเป็นญาติกัน หลังจากได้รู้จักกับกลุ่มลูกผู้ดีมีตระกูลในสำนักศึกษา แด่ปีแรก
ก็ใช้ตัวเงินสามพันตำลึงที่บิดามอบให้ติดตัวจนหมดสิ้น เมื่อใช้เงินหมดแล้ว
ก็แบมือขอทางบ้าน บิดาเขียนจดหมายมาด่าทอแต่ก็มอบเงินให้อีกห้าร้อย
ตำลึง ถ้าสิ้นปีใช้หมดก็ให้กินลมต่างข้าว

* ชิง คือหน่วยวัดพื้นที่ของจีน โดย 1 ชิง เท่ากับ 100 ไร่จีน (หมู่)

** บัณฑิตเอก คือผู้ที่ผ่านการทดสอบหน้าพระที่นั่ง แบ่งระดับตามคะแนนเป็นสามชั้น ชั้นที่หนึ่ง คือผู้ที่
ได้คะแนนสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ จ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหยียน และทันฮวา จากนั้นจึงเป็นบัณฑิตเอก
ชั้นสองและชั้นสามตามลำดับ

*** ระบบการสอบเข้ารับราชการของจีน จัดขึ้นทุกๆ สามปี โดยสอบเลื่อนที่ละระดับ เริ่มจากถ่งซือ เซียงซือ
ฮุยซือ เมื่อสอบผ่านทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งหรือเตียนซือ

"เจ้าเด็กแซ่โหรว" คุณชายจวนอัครเสนาบดีหลี่เหยียนเหลือบตามองเขาขึ้นลง

"มีอะไรหรือ"

โหรวเหมียวขยับตะเกียบแต่ไม่ได้คืบอะไร หลี่เหยียนตักจ๊กกิ้นพลางเอ่ยอย่างเนิบช้า "ได้ยินว่าองค์ชายสามต้องการเรียกเจ้าเข้าวังไปเป็นสหยาพร้อมเรียนของเขาอย่างนั้นหรือ"

แม้ว่าโหรวเหมียวจะไม่รู้เรื่องแต่ได้ฟังแค่นั้นก็พอจะเข้าใจ... 'องค์ชายสาม' ย่อมหมายถึงโอรสองค์เล็กของเจ้าแม่ ฮองเต๋องศ์ปัจจุบัน อัครเสนาบดีหลี่บิดาของหลี่เหยียนและสี่ในหกเสนาบดีล้วนยืนอยู่ฝ่ายรักษายาท สมัยยังเด็กองค์ชายสามผู้นี้เคยได้รับความโปรดปรานอย่างมาก แต่เพราะมิได้ถือกำเนิดจากของเฮาและมีโอรสองค์โตจึงไม่มีอำนาจในวัง

โหรวเหมียวไม่ได้รับร้อนตอบคำถามทันที แค่อ๋อยด้วยสีหน้ายิ้มแ้มว่า "มีเรื่องเช่นนั้นด้วยหรือ เกรงว่าคงเป็นเรื่องล้อเล่นกระมัง"

"ไม่แน่ว่าอีกไม่กี่วันอาจจะมีคนจากราชสำนักมาถ่ายทอดคำสั่งก็เป็นได้" ได้ยินว่าองค์ชายสามมีนิสัยรักสนุกอยู่หนึ่งไม่ได้อ เจ้าจำตอนพวกเราไปเที่ยวชมโคมไฟในชวงเทศกาลหยวนเซียว* ของปิ่นได้หรือไม่" หลี่เหยียนกล่าว

โหรวเหมียวพยักหน้าอย่างล้งเล จำได้ร่างๆ ว่าเทศกาลหยวนเซียวมีโคมไฟประดับเต็มท้องถนน ผู้คนมหาศาล เดินเบียดเสียดไหลชนไหล ใครจะไปจำได้ว่าใครเป็นใครบ้าง

"ได้ยินว่าเขามองเห็นเจ้าไกลๆ แค่วาบเดียวก็ถูกตาต้องใจ และสั่งให้ราชครูเรียกตัวเจ้าเข้าวัง" หลี่เหยียนกล่าวต่อ

โหรวเหมียวหน้าตางดงามหมดจด สวมเสื้อแพรปักดิ้นนุหฺรหฺรา คิ้วโก่งเรียวดวงตาทอประกายระยับ นิสัยใจคอดี อีกทั้งครอบครัวยังมีฐานะร่ำรวย พวกถูกผู้ดีมีตระกูลล้วนชมชอบคบหากับเขา บางครั้งยังแกล้งปล้ำจุมพิตเขาที่ปากด้วยองค์ชายสามจะถูกตาต้องใจเขาก็เป็นเรื่องธรรมดา

"อ้อ" โหรวเหมียวรับคำเล็กน้อยแล้วเอ่ยต่อว่า "แล้วองค์ชายสามเป็นคน

* เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหนึ่ง มีประเพณีประดับโคมซึ่งเริ่มมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซัน จึงอาจเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าเทศกาลโคมไฟ

เช่นไร"

หลี่เหยียนตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาเหมือนไม้พ้อใจ "เจ้าจะสนใจทำไมว่า เขาเป็นคนเช่นไร ข้ากำลังถามเจ้าว่าเจ้าจะไปหรือไม่"

โหยวเหมี่ยวยกขาไขว่ห้างพลงหัวเราะคิกคัก จู่ๆ องค์ชายสามก็มา ถูกตาต้องใจตนเองโดยไม่มีสาเหตุ ทั้งยังจะให้เขาเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียน ถ้าเปลี่ยนเป็นคนปกติทั่วไปคงตื่นเต้นยินดีกับเรื่องนี้อย่างมาก แต่โหยวเหมี่ยว ยังรู้จักแยกแยะ เขาเคยได้ยินพวกที่ถือทางรัชทายาทอย่างหลี่เหยียนกล่าวอยู่ บ่อยๆ ว่าในภายภาคหน้าอย่างมากองค์ชายสามก็ได้รับแต่งตั้งเป็นองค์เท่านั้น ส่วนคนที่ขึ้นครองบัลลังก์จริงๆ คือรัชทายาทต่างหาก

ถ้ายืนอยู่ฝ่ายขององค์ชายสามย่อมไม่สามารถผูกไมตรีกับรัชทายาทอีกต่อไป บิดาส่งเขามาศึกษาเล่าเรียนในเมืองหลวงก็เพื่อให้เขาเป็นขุนนางราชสำนัก ครึ่งตัว ดังนั้นจะกระทำเรื่องนี้อาจทำลายแผนการในภายภาคหน้าของตนเอง เช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด คงต้องปล่อยให้องค์ชายสามที่อุทิศส่านโปรดปรานเขา ผิดหวังเสียแล้ว

"เจ้าว่าอย่างไรก็ว่าตามนั้น เรื่องนี้ก็ต้องฟังเจ้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ" โหยวเหมี่ยวหัวเราะตอบ

สีหน้าของหลี่เหยียนค่อยดีขึ้น "ถ้าเจ้าติดตามเขา มิตรภาพระหว่างเรา สองพี่น้องย่อมขาดสะบั้น เจ้าต้องคิดตรองดูให้ดีๆ ใครดีกว่าเจ้ามากกว่ากัน ข้าหรือองค์ชายสามที่ไม่เคยพบหน้านั้น"

"ย่อมต้องเป็นเจ้าอยู่แล้ว มิตรภาพของเราสองพี่น้องยังต้องพูดเช่นนี้ ด้วยหรือ" โหยวเหมี่ยวหัวเราะฮ่าๆ แล้วเอ่ยต่อ

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จพวกคุณชายก็ทยอยมาอีกสองสามคน สภาพแต่ละคนเหมือนยังตื่นไม่เต็มตา หลี่เหยียนซื้อภาพวาดทิวทัศน์ราคา สี่สิบตำลึงมาภาพหนึ่งจึงหยิบมาคลี่ให้โหยวเหมี่ยวดู โหยวเหมี่ยวเห็นตราประทับ กู้รู้ทันทีว่าของปลอม ปากเอ่ยว่า "โธ่ ของปลอม"

"เจ้ารู้จักแล้วหรือว่าอันไหนของจริง อันไหนของปลอม" หลี่เหยียนโพล่ง แตรก

"ท่านพ่อข้ามีภาพของจริงแขวนอยู่ในห้อง เจ้าดุสิ ตราประทับตรงนี้..."
 โหยวเหมี่ยวได้กลับ

คุณชายคนอื่นลอบขบขัน คุณชายเสนาบดีกรมอากรช่วยพูดไล่ไกลเกลี่ย
 ว่า "แค่ชอบก็พอแล้ว" แต่หลี่เหยียนกับโหยวเหมี่ยวกลับเปิดฉากถกเถียงกัน
 ขึ้นมา หลี่เหยียนโยนภาพทิ้ง ถลึงตามองด้วยความโกรธจัด แต่โหยวเหมี่ยว
 กลับหัวเราะเหมือนไม่ใส่ใจ นั่งไขว่ห้างดื่มชาต่อ

"วันนี้จะไปทำอะไรกันดี" ครูใหญ่กว่าผิงเออร์คุณชายเสนาบดีกรมทหาร
 จะถามขึ้นมา คนผู้นี้เป็นบุตรอันดับสองในตระกูล พวกที่ถือทางรัชทายาท
 จึงเรียกเขาว่า 'ผิงเออร์' คุณชายลูกผู้ดีเหล่านี้ล้วนรู้จักยกย่องผู้มีฐานะสูง
 และเหยียบย่ำคนที่มีฐานะต่ำกว่า ประจบสอพลอผู้มีอำนาจ คุณชาย
 อัครเสนาบดีย่อมต้องผูกไมตรีด้วย ทว่าลูกพ่อค้าเกลือกกลับดูเหมือนมีภาษี
 ดีกว่า เพราะถึงแม้ว่าจะไม่มีตำแหน่งฐานะในเมืองหลวงแต่ก็เหนือกว่าตรงที่
 มีเงินทองมากมาย

คุณชายพวกนี้ล้วนยึดถือโหยวเหมี่ยวเป็นเจ้ามือช่วยจับจ่ายเงินเท่านั้น
 เรื่องนี้โหยวเหมี่ยวทราบดีแต่ใจและมักบอกตนเองเสมอว่าบิดาส่งเขามา
 ศึกษาเล่าเรียน ไม่ใช่แค่ต้องสอบคัดเลือกเป็นขุนนางให้ได้เท่านั้น แต่ยัง
 ต้องหาทางทำความรู้จักกับพวกที่ถือทางรัชทายาทไว้หลาย ๆ คน เพราะว่า
 ถ้ามีพรรคพวกอยู่ในราชสำนักย่อมจัดการอะไรได้สะดวก ภายภาคหน้าคิดใช้
 เงินทอง ยังมีช่องทางให้ยึดเย็ดเข้าไป

"ไปฟังเพลงที่หอหยางเฟิงเป็นอย่างไร" โหยวเหมี่ยวมองทุกคนก่อน
 เสนอความคิดเห็น

ทุกคนต่างเห็นพ้องด้วย หลี่เหยียนทำหน้าที่ตั้งตังท่าจะวิวาทกับ
 โหยวเหมี่ยวอีก แต่ครู่ต่อมาหลังจากโหยวเหมี่ยวพูดจาหยอกล้อกลับดื่มเลื่อน
 ไปอย่างง่ายดาย เพราะเดิที่เด็กหนุ่มก็ไม่ใช่ว่าคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอยู่แล้ว แค่
 ผ่านไปครู่หนึ่งก็กลับมาสรวลเสเฮฮากันได้ดังเดิม

กว่าจะกินดื่มกันจนอิ่มหน้าสำราญ ตะวันก็ตกกลับเหลี่ยมเขาแล้ว

ระหว่างที่โหยวเหมี่ยวเดินทางกลับบ้านค่อยนึกเรื่องที่พบเจอในตอนเช้าขึ้นมาได้จึงซักถามหลี่เหยียนด้วยความสงสัย หลี่เหยียนจึงตอบว่า "อ้อ นั่นคือ ทาสเจี๋ยนหวง คราวก่อนไปเจอที่หอสังคีตเห็นว่าน่าสนใจเลยซื้อกลับมา"

หอสังคีต? ทาสเจี๋ยนหวง?

โหยวเหมี่ยวกำลังจะถามว่ามันคืออะไร หลี่เหยียนกลับเดินส่ายอาดๆ กลับจวนไปก่อน

หลายวันต่อมาหลี่เหยียนจัดงานฉลองวันเกิด โหยวเหมี่ยวจึงไปดื่มสุราที่บ้านหลี่เหยียนตอนค่ำและพบว่าหน้าประตูจวนมีผู้คนเบียดเสียดกันเนื่องแน่น โหยวเหมี่ยวจึงเดินเข้าจวนอัครเสนาบดีทางประตูหลังเหมือนเช่นเคย และเห็นบ่าวไพร่หลายคนกำลังกลุ่มรวมเอาท่อนไม้ทุบตีกระสอบใบหนึ่ง เลือดไหลซึมออกมาจากกระสอบอาบย้อมหิมะบนลานจนแดงจางไปหมด นอกจากนี้ยังมีเสียงร้องคำรามด้วยความเจ็บปวดดังออกมาจากกระสอบเป็นระยะ

เวลานี้อากาศค่อนข้างหนาวเย็น โหยวเหมี่ยวสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อแล้วชะงักทำหยุดดู บ่าวคนสนิทคิดแต่ว่าอยากไปดื่มสุราเขาจิว* เร็วๆ เพราะอากาศข้างนอกค่อนข้างหนาวจึงเอ่ยเร่งคุณชายให้รีบเข้าไปข้างใน

"พวกเจ้าทำอะไร" โหยวเหมี่ยวถามด้วยความสงสัย

"คุณชายสั่งว่าวันนี้ต้องทุบตีเจ้าคนนี้ให้ตาย" บ่าวรับใช้คนหนึ่งยิ้มแล้วเอ่ยตอบ

ข้างในกระสอบนั่งเจ็บไปแล้ว

"ทำไมต้องทุบตีเขาให้ตาย" โหยวเหมี่ยวถามต่อ

"เขาล่วงเกินคุณชาย" บ่าวรับใช้ตอบ

อัครเสนาบดีหลี่มีอำนาจล้นฟ้า แม้ทุบตีคนตายไปสักคนเป็นเรื่องธรรมดา ไม่มีใครกล้าทำอะไรสองพ่อลูก อย่างไรก็ตามแต่ข้าทาสคนหนึ่งเลย แต่โหยวเหมี่ยวแคว่รู้สึกสงสัยเท่านั้น เพราะหลี่เหยียนไม่เคยล้ายคนใจคอคับแคบ ทาสเจี๋ยนหวงใช้เงินซื้อมา เล่นเบื้อแล้วมอบให้คนอื่นหรือขายต่อก็ได้ ไยต้องทุบตีให้ถึงตายด้วยเล่า

* เขาจิว คือคำเรียกโดยรวมของสุรากลั่นที่ไปโรงไผ่สี่

โหยวเหมี่ยวเดินเข้าไปในห้องโถง หลี่เหยียนจัดงานฉลองวันเกิดเลี้ยงสุราอาหาร ผู้คนมากันแน่นห้องส่งเสียงอะอะวุ่นวาย ทั้งยังมีเวทีแสดงจิ้งด้วย หลายคนรู้จักโหยวเหมี่ยว เจ้าพูดคำหนึ่ง ข้าพูดคำหนึ่ง ต่างทักทายหยอกเย้ากัน พอโหยวเหมี่ยวเดินไปถึงตัวหลี่เหยียนก็วางของขวัญลงแล้วถามว่า "เหตุใดต้องทុบตีคนข้างนอกให้ถึงตายด้วยเล่า"

"ข้าพอใจ" หลี่เหยียนกำลังดื่มสุราเพลินจึงตอบอย่างไม่ค่อยใส่ใจนัก

"งานเลี้ยงวันเกิดทั้งที ทูบตีคนให้ถึงตายคงไม่เป็นมงคล" ไม่รู้ทำไมโหยวเหมี่ยวถึงได้รู้สึกค้างคาใจกับกระสอบใบนั้นจนต้องเอ่ยเช่นนี้

"ข้าสั่งให้พวกเขาทูบตีไปเรื่อย ๆ รอพุงนี้ค่อยเอาให้ถึงตายแล้วนำศพไปฝังนอกเมือง"

"ดูเจ้าสิ ไฉนต้องทำอะไรยุ่งยากปานนั้น ถ้าเห็นแล้วขวางหูขวางตา ก็ปล่อยเขาไปเสียไม่ดีกว่าหรือ" โหยวเหมี่ยวเอ่ยสั่งสอน

"ข้าพอใจ!" หลี่เหยียนเริ่มมีสีหน้าไม่ค่อยดี ตวาดใส่ด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

"เอาเถอะๆ" โหยวเหมี่ยวยอมแพ้ เดิมทีก็ไม่ได้คิดจะพูดอะไรมากอยู่แล้ว

หลี่เหยียนถลึงตาใส่สหายแล้วถามว่า "เขาตะโกนอะไรใส่เจ้าหรือ"

"ไม่ได้ตะโกนอะไร" โหยวเหมี่ยวตอบ

"โหยวเหมี่ยว เจ้าก็สนใจหรือ ถ้าอย่างนั้นคราวหน้าพวกข้าจะพาเจ้าไปซื้อที่หอสังคีตสักคน" ผิงเอ๋อร์แทรกตัวเข้ามาถาม

"เขา? แค่มัโตนจับขายเข้าหอสังคีตก็ดีถมเถแล้ว" หลี่เหยียนเอ่ยต่อ

"คนผู้นี้เอาไว้ทำอะไรหรือ" โหยวเหมี่ยวถาม

หลี่เหยียนยกนิ้วกวักเรียกแล้วโน้มตัวเข้าไปกระซิบข้างหู "ทาสนั้นมีไว้ปรนนิบัติบนเตียง บุษบศ"

โหยวเหมี่ยวหน้าแดงก่ำ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฤทธิ์สุราหรือว่าอากาศในห้องโถงร้อนกันแน่ ใบหน้าแดงเถิกไปถึงใบหู คุณชายทั้งหลายหัวเราะครืนใหญ่ โหยวเหมี่ยวมองสำรวจหลี่เหยียนอย่างมีเจตนาแอบแฝงแล้วกล่าวว่า "ที่แท้เจ้าก็มีความชมชอบเช่นนี้หรือ"

"ความชอบเช่นนี้แล้วอย่างไร วันนี้ข้าเป็นเจ้าภาพ หรือเจ้าจะเสนอตัว
ปรนนิบัติข้าบนเตียงแทน" หลี่เหยียนเอ๋ยถาม

เสียงหัวเราะฮาๆ ดังก้องห้องโถงจัดงาน บางคนมีความคิดสกรอก
อยู่ในหัวเป็นทุนเดิม อัจฉริยาโหยวเหมี่ยวที่มีฐานะร่ำรวยเป็นเศรษฐี
เกลียดเขาที่สามารถคบหาสนิทสนมกับหลี่เหยียนเอ๋ยจึงสร้างปมด้อย

"ยังไม่วรรคหาว่าใครจะปรนนิบัติใครกันแน่"

พอโหยวเหมี่ยวเอ๋ยเช่นนั้นทุกคนต่างหัวเราะครืนอีกครั้ง แต่หลี่เหยียน
หน้าแดงก่ำ โหยวเหมี่ยวเองก็หัวเราะด้วยความพึงพอใจ จากนั้นชนจอกดื่ม
สุรารอบโต๊ะสามรอบ โหยวเหมี่ยวนั่งชมจิว ดูตัวเอกบู๊และตัวเอกหนุ่ม
ขับร้องเพลงเดินวนเป็นวงกลมบนเวที ทันใดนั้นก็ถึงสิ่งที่หลี่เหยียนกล่าว
เมื่อครู่นี้จึงโอบไหล่อีกฝ่ายที่กำลังดูการแสดงด้วยกัน พร้อมโน้มตัวเข้าไป
กระซิบถามข้างหูด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า

"สตรีนั้นข้ารู้ แต่บุรุษจะปรนนิบัติบนเตียงอย่างไร"

หลี่เหยียนหมดความอดทนแล้ว

"ยังไม่ยอมหยุดอีก เจ้าคิดจะลองปรนนิบัติบนเตียงจริงๆ หรือ" หลี่เหยียน
ถาม

"เจ้าให้ข้ายิ้มเล่นสิ ข้าก็อยากลองของแปลกใหม่เช่นกัน" โหยวเหมี่ยว
เอ่ยตอบ

"ทาสเจียนหวงโดนข้าฟาดจนเสียโฉมไปแล้ว คราวหน้าจะพาเจ้าไป
ซื้อที่มีชีวิตดีกว่านี้"

"ทำไมถึงเรียกว่าทาสเจียนหวง"

"เพราะเป็นชาวเจียนหวงที่โดนจับตัวมาจากทางเหนือ"

"แล้วทำไมเสียโฉม" โหยวเหมี่ยวถามต่อ

"โดนข้าฟาด"

"ฟาดเพราะเหตุใด"

หลี่เหยียนถลึงตาใส่ แต่โหยวเหมี่ยวกลับยิ้มระรื่นหน้าตาเฉย เขา
ชอบใช้ไม้นี้ทุกครั้ง แค่อลืดยิ้มกว้างอย่างหน้าไม่อาย ดังนั้นไม่ว่าใครก็

ไม่สามารถยึดถือคำพูดเขาเป็นจริงเป็นจัง

"เขาไม่ยอมพูด ข้าสั่งให้เขาพูดแต่เขาไม่ยอมพูด ข้าเลยเอารองเท้ายัดปาก แล้วให้ทุบตัวกระดกกันไถ่ไถ่กั่มหน้ากินดิน แต่เขาบังอาจตอบโต้กลับ ข้าจึงเอาแฉกฟันฟาดเสียหลายที่ก่อนจับขังไว้"

โหยวเหมี่ยวเข้าใจแล้ว คงโดนหลิเหี่ยนทุบตีหนักมากแน่ คาดว่า ตอนทาสเจียนหรงคนนั้นตอบโต้กลับมาคงรุนแรงไม่น้อย แม้จ้าวจะขับร้องไป ครู่ใหญ่แล้ว โหยวเหมี่ยวยังคงตั้งใจสงสัยไม่หายว่าหลิเหี่ยนกับทาสเจียนหรง นั้นเล่นอย่างไรรัน บุรุษเพศก็เล่นทำนองนี้ได้หรือ ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความคิดอยาก ขอเยี่ยมตัวเจ้านั่นกลับไป จะได้ซักถามว่าหลิเหี่ยนกับเขาปฏิบัติกิจบนเตียง อย่างไรรันบ้าง

จั่วบนเวทีเจ้าขับร้องข้าขึ้นแสดงสลับผลัดเวียนกัน หลังจากเวลาผ่านไป ครึ่งชั่วยาม* เต็มๆ ในที่สุดโหยวเหมี่ยวก็เอ่ยว่า "อ้อ หลิเหี่ยน เจ้ายกทาส เจียนหรงให้พี่น้องเยี่ยมเล่นหน่อยสิ"

"ตายก็ตายไปแล้ว อีกไม่กี่วันจะพาเจ้าไปซื้อคนใหม่ก็แล้วกัน"

"ไม่แน่ว่าอาจจะตาย เจ้าเพิ่งพูดไม่ใช่หรือว่าพรุ่งนี้เข้าค่ายทุบตีให้ตาย แล้วลากไปฝัง"

"ไม่ตายก็ไม่ไหวแล้ว"

"ซื้อใหม่ทำไม สิ้นเปลืองเปล่าๆ ข้าแค่อยากลองเล่นนิดหน่อยเท่านั้น เล่นเสร็จก็คืนให้เจ้าแล้ว เจ้าอยากทุบตีอยากฝังก็ตามใจ"

"ไม่ให้"

"แค่เยี่ยมไม่กี่วันเท่านั้น"

"เจ้าคิดจะมัดข้อกับข้าหรือ"

คนที่นั่งอยู่ด้านข้างได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ก็พูดกระซิบว่า "คุณชายโหยว มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย อยากจะไปซื้อทาสที่ห่อสังคีตสักกร้อยคนพันคนจนเต็ม คฤหาสน์ก็ไม่ใช่ปัญหา แล้วจะเอาของมีค่าหนีไปทำไม"

ที่จริงโหยวเหมี่ยวแค่เอ่ยขอส่งเดชเท่านั้น หลิเหี่ยนได้ยินดังนั้นก็

* ชั่วยาม คือหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลา 2 ชั่วโมง

กล่าวอย่างไม่พอใจว่า "เขา? อย่างเขายังซื้อไม่ไหวหรอก!"

"ทำไมจะซื้อไม่ไหว หอยางเพ็งคิ่นหนึ่งยังแคว่ไม่กี่ตำลึง..." โหยวเหมี่ยว โพล่งถาม

"สองร้อยตำลึงเชียวนะ เจ้าซื้อไหวหรือ ถ้าควักเงินสองร้อยตำลึง ออกมาได้ ข้าจะยกให้เจ้า" หลี่เหยียนได้กลับ

พวกเด็กหนุ่มคนอื่นๆ เห็นโหยวเหมี่ยวโต้เถียงเรื่องความร่ำรวยกับ หลี่เหยียนอย่างที่ทำเป็นประจำอีกครั้งก็เริ่มส่งเสียงโห่ฮา จากนั้น โหยวเหมี่ยวก็เอ่ยว่า "แค่สองร้อยตำลึง เจ้าคิดว่าข้าจ่ายไม่ไหวหรือ"

หลี่เหยียนเหลือบตามอง ในใจคิดว่าถ้ารู้เช่นนั้นน่าจะบอกราคาสูงกว่านี้ อีกหน่อย

โหยวเหมี่ยวพูดก็ส่วนพูด แต่ในใจคิดว่าคงจ่ายไม่ไหวจริงๆ เพราะปีนี้ เขาเหลือเงินอีกแค่สามร้อยตำลึงเท่านั้น ข้านี้ยังเป็นเงินที่ขอเพิ่มจากที่บ้าน เดิมทีก็แค่พูดส่งเดชไม่ได้คิดจะซื้อเพื่อรักษาหน้า แต่พอหลี่เหยียนเหลือบมอง ก็ฮึดขึ้นมา "เจ้าทุบตีเขาจนร่อแร่ปางตายเหลือแค่ครึ่งชีวิตแล้ว ตอนนี้ อย่างมากก็เหลือหนึ่งร้อยตำลึงเท่านั้น"

ทุกคนต่างหัวเราะเสียงดังลั่น หลี่เหยียนพูดเยาะเย้ยว่า "ซื้อไม่ไหวก็ อย่าต่อรองราคา ดูสภาพเจ้าสิ หัวหดหมดแล้ว"

ในที่สุดโหยวเหมี่ยวก็ทนไม่ไหว ควักตัวเงินออกจากอกเสื้อแล้วปาลงโต๊ะ ประกาศก้องว่า "ซื้อแล้ว!"

หลี่เหยียนไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมาไม่จึงตกตะลึงไปชั่วขณะก่อนเปลี่ยนเป็น เดือดดาล

"ข้าบอกแล้วหรือว่าจะขายให้เจ้า!"

บรรยาการรอบตัวเงียบกริบ ทุกคนเห็นแล้วว่าโหยวเหมี่ยวมีเงินซื้อ ได้จริง ตัวเงินสองร้อยตำลึงสามารถซื้อคฤหาสน์หรูหราในเมืองหลวงได้ ทั้งหลังหรือที่นานับร้อยหมู่* กระทั่งคณิกาสาวงามติดอันดับต้นๆ ของ หอยางเพ็งซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วเมืองหลวง ค่าไถ่ถอนตัวยังแคว่หนึ่งร้อยยี่สิบ

* หมู่ หรือไร่จิ้น เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของเงินในสมัยโบราณ เทียบได้ประมาณ 666.67 ตารางเซนติเมตร

ตำลึงเท่านั้น แต่เขากลับทุ่มเงินสองร้อยตำลึงซื้อทาสชาย มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ
หฺลี่เหียนถึลงตามองโหยวเหมียว

ทุกคนเห็นท่าไม่ค่อยดี กลัวทั้งคู่จะทะเลาะกันอีกจึงรีบช่วยกันพูดไกลเกลี่ย
บ้างก็บอกว่าไม่ต้องทำเช่นนี้ด้วย ทาสชายในหอสังคีตก็แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น
บ้างก็บอกว่าวันนี้เจ้าของวันเกิดใหญ่สุด ยอมตามใจเขาเถอะ...

โหยวเหมียวหุนหันพลันแล่นปาตัวเงินออกไปแล้ว ต่อให้รู้ดีถึงสภาพการเงิน
ในตอนนั้นของตัวเองแต่ก็หยาบกลับคืนมาไม่ได้ เพราะหนึ่งคือดูน่าเกลียด สอง
ที่หลังเสื้อแล้วลงลำบาก ครู่หนึ่งจึงกลับมาแสดงท่าที่ยียวนตามเดิม "ว่าอย่างไร
ไม่เต็มใจขายแล้วหรือ"

"เจ้าเอากลับไปแล้วจะเก็บไว้ไหน ไม่โดนอาเจ้าตีตายหรือ แถมยัง
เสียเงินตั้งสองร้อยตำลึง เสียเงินเปล่าประโยชน์"

โหยวเหมียวครั้นจะได้เถียงกับหฺลี่เหียนต่อ เมื่อเห็นว่างานเลี้ยงวันเกิด
กำลังจะจบลงด้วยความไม่พอใจ และเริ่มมีคนฉวยโอกาสประจบสอพลอ
หฺลี่เหียนจึงไม่ต่อล้อต่อเถียงด้วยอีก ต่างฝ่ายต่างนั่งลง ทว่าบรรยากาศ
ยังคงอึดอัด

คืนนั้นโหยวเหมียวกลับก่อน โดยไม่ทักทายหรือบอกกล่าวหฺลี่เหียน
สักคำ ตอนพาปาวคนสนิทออกมาข้างนอกก็เหลือบเห็นกระสอบนั้นนอนนิ่ง
ไม่ขยับบนพื้นหิมะ ไม่รู้ว่าตายแล้วหรือยัง

โหยวเหมียวเริ่มเครียด เงินสองร้อยตำลึงจะสูญเปล่าไม่ได้เด็ดขาด คิดได้
ดังนั้นก็รีบร้องถามว่า

"ยังไม่ตายกระมัง! ถ้าตายพวกเจ้าต้องชดใช้เงินสองร้อยตำลึงให้ข้า
เพราะนี่คือของมีค่าของข้า ข้าใช้เงินซื้อมาจากคุณชายของพวกเจ้าแล้ว"

พวกบ่าวไพร่มีหรือจะชดใช้ไหว ต่างก็ตัวสั่นงันงกด้วยความตกใจ

"แคะกระสอบให้ข้าดู!" โหยวเหมียวร้องสั่ง

บ่าวรับใช้ที่ค่อนข้างใจกล้าคนหนึ่งรีบอธิบาย

"คุณชายโหยวใจคอกว้างขวาง คงไม่ดำเนินผู้น้อยกระมัง เนื่องจาก
ไม่มีใครมาบอกกล่าว พวกข้าน้อยจึงไม่ทราบ..."

"ช่างเถอะๆ ดูซิว่าตายหรือยัง ถ้าตายก็ไม่เอาแล้ว ย้ายายมารดามันเถอะ ข้าจะไปทวงเงินคืนจากหลี่เหยียน"

บ่าวรับใช้จุคโคม กระปากกระสอบแล้วค่อยๆ แหวกเปิด เผยให้เห็นศีรษะ คนที่โดนทุบตีจนเลือดไหลออกมาทั้งเจ็ดทวาร กล้ามเนื้อเป็นมัดตึงแรง แขนยาว ขาวาว ร่างนั้นค่อยๆ เลื่อนออกมาจากกระสอบ เลือดสดๆ ที่เปียกชุ่มได้ร่าง กลายเป็นสีม่วงคล้ำแล้ว ทั้งยังโดนทุบตีจนปัสสาวะและอุจจาระราดเลอะเทอะ เประเปื้อน

บ่าวคนสนิทขยับเข้าไปตรวจลมหายใจของคนผู้นั้น โหยวเหมี่ยวถามว่า "ตายหรือยัง"

โหยวเหมี่ยวพลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้...หลี่เหยียนบอกว่าจะขายคนให้เขา แต่ไม่ได้บอกว่าขายอย่างเป็นๆ หรือตายแล้ว ถ้าจะทวงเงินคืน หลี่เหยียน คงหาเรื่องพูดเสียดสีเขาแน่ สองร้อยตำลึงคงทวงคืนไม่ได้แล้ว ไม่ว่าคนจะเป็น หรือตายก็ทำได้เพียงรับไว้เท่านั้น

บัดขับ...โหยวเหมี่ยวพ่นลมหายใจ คุณเขาลงข้างหนึ่งแล้วโน้มตัวลงไป เอาหูแนบอังกฟังเสียงหัวใจเต้น ร่างกายอุ่นๆ ยังไม่แข็ง

ยังมีชีวิตอยู่

"พวกเจ้าสองสามคนมาตรงนี้หน่อย เอาผ้าฉวมปูเก้าอี้บนรถม้ามาห่อตัวไว้ แล้วพากลับบ้าน เขาชื่ออะไร"

"ชื่อหลี่จื้อเฟิงขอรับ เป็นทาสเจวียนหง" บ่าวรับใช้คนหนึ่งเห็นโหยวเหมี่ยว ไม่เอาเรื่องแล้วก็รีบตอบ

โหยวเหมี่ยวผงกหัวให้ลงมือ พวกบ่าวไพร่ก็กุลีกุจอช่วยกันยกห้วยยกขา ออกเดิน

วันนั้นโหยวเหมี่ยวพาทาสเจวียนหงที่ชื่อหลี่จื้อเฟิงกลับบ้าน ท่านอากำลังระเบิดโทสะอยู่ในบ้านพอดี โหยวเหมี่ยวจึงไม่กล้าบุ่มบ่ามเปิดเผย แค่กำชับให้บ่าวคนสนิทพาเจ้าคนร่อแร่ปางตายเข้าไปในห้องและซุกตัวไว้ หลังจากนั้น โดยเอาเสื้อปูให้นอนเหมือนรังสุนัขก็ไม่ปาน จากนั้นสั่งห้ามทุกคน

แพรงพรายเรื่องนี้ออกไป ให้คิดเสียว่าไม่มีเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วโลกกลับห้องไปนอน

คืนนั้นหิมะตกหนักมาก โหยวเหมี่ยวนอนอยู่บนเตียง หวนคิดถึงสุนัขจรจัดที่เคยเก็บกลับบ้านเมื่อสมัยก่อน สุดท้ายนอนได้ครึ่งคืนก็อดใจไม่ไหว ลุกขึ้นซ้ำเลื่องดูว่าทาสเจียนหรงตายหรือยัง

กลางดึกได้ยินเสียงหายใจหอบหนักเหมือนที่เปาลมดังมาจากด้านหลัง จากนั้น โหยวเหมี่ยวทนนอนต่อไม่ไหว ลอบลุกขึ้นมาแต่ไม่ได้เรียกหาสาวใช้ที่อยู่ด้านนอก ร่างที่อยู่ในชุดสีขาวโพลนยิ่งกว่าหิมะเดินเท้าเปล่าบนพรมขนแกะพร้อมหิ้วตะเกียงแก้วหลิพลี* ห่าสีดวงเล็กๆ ตรงเข้าไปด้านหลัง จากนั้น

ทาสเจียนหรงหายใจติดขัด ดูท่าคงใกล้ตายแล้วกระมัง โหยวเหมี่ยวคิดถึงเงินสองร้อยตำลึงแล้วอดปวดใจไม่ได้ กระซอกผ่านวอมออกแล้วยกตะเกียงแก้วหลิพลีส่องดู

ตอนเจอตบพื้นหิมะ คนผู้นี้โดนแช่แข็งจนม่วงไปทั้งตัว เปราะเปื้อนทั้งเลือด บัสสาวะ เหงื่อ รวมถึงน้ำดีที่ล้นรอกออกมาผสมกันและจับตัวเป็นน้ำแข็ง เวลานี้โดนผ่านวอมห่อหุ้มมาครึ่งคืนจึงละลายกลายเป็นน้ำ เนื้อตัวเริ่มสั่นกลืนเหม็นเปรี้ยว มือเท้าได้สัดส่วน ฝ่ามือใหญ่ นิ้วเรียวยาว รูปร่างสูงสง่าขาแข็งแรงมีกล้ามเนื้อเป็นมัดดูจุ่มปา ตรงกลางหว่างขาก็มีโพรงราวม้าล่อก็ไม่ปาน นับว่ามีเรือนร่างงดงามมากทีเดียว

โหยวเหมี่ยวมองใบหน้าของทาสเจียนหรงอีกครั้ง จู่ๆ อีกฝ่ายก็ลืมตาโผล่ ทำให้เขาสะดุ้งด้วยความตกใจจนเกือบทำตะเกียงพลิกคว่ำใส่หน้า

ดวงตาคู่นั้นเลื่อนลอยไร้แววตา หากจับจ้องค้างอยู่ที่ตะเกียงแก้วหลิพลี "ทำไมถึงช่วยข้า" เสียงของเขาทุ้มต่ำและแหบพร่า

"เจ้า...ยังมีชีวิตอยู่หรือ"

เขาไม่ได้ตอบคำถามทันที โหยวเหมี่ยวพยายามขบคิดว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร ตอบไปว่าเขาอยากฟังเรื่องบาดสีระหว่างทาสเจียนหรงกับหลี่เหยียน

* ตะเกียงแก้วหลิพลี คือเครื่องแก้วคริสตัลหลากสี หนึ่งในมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของจีนโบราณ

อย่างนั้นหรือ คงพูดเช่นนั้นไม่ได้หรอก

"ก็แค่ความคิดชั่ววูบ จะ...เจ้าไม่เป็นไรกระมัง"

โหยวเหมี่ยวแหว่งตะเกียงไปมาตรงหน้าอีกฝ่าย ในที่สุดสายตาของ
คนผู้นั้นก็เลื่อนมาจับที่ใบหน้าโหยวเหมี่ยว แสงไฟห้ำสีของตะเกียงแก้วหลวหลี
ส่องทะลุจากกัน แสงหลากหลายสีสันที่กวัดแกว่งไปมาส่องกระทบหน้าเขาและ
ใบหน้าของโหยวเหมี่ยว

"เจ้าผลาญเงินเข้าไปตั้งสองร้อยตำลึงเชียวนะ ดังนั้นห้ามตายเด็ดขาด...
เจ้าชื่ออะไร"

เขามองหน้าโหยวเหมี่ยวตาไม่กะพริบ เน้นนานกว่าจะตอบว่า "หลี่จื้อเฟิง"

โหยวเหมี่ยวยืนย่นชื่ออีกฝ่ายได้แล้วก็เอ่ยว่า "เพื่อเจ้าแล้ว ข้าลงเงิน
กระทั่งหลี่เหยียน เจ้าต้องสำเหนียกตัวด้วย พรุ่งนี้ข้าจะเชิญหมอมาดูเจ้า
ตอนนี้เจ้ากินนอนไปก่อนเถอะ"

หลี่จื้อเฟิงไม่ตอบ โหยวเหมี่ยวเอาตะเกียงแก้วหลวหลีแขวนไว้กับจากัน
แล้วเดินกลับไปล้มตัวนอนบนเตียง คืนนี้เขามัวแต่กังวลว่าสองร้อยตำลึง
จะตาย จึงลุกขึ้นมองไปทางจากันและเงี่ยหูฟังเสียงเป็นระยะ จวบจนฟ้า
เริ่มสางค่อยแอบย่องเข้าไปดู พอเห็นหลี่จื้อเฟิงหลับตาก็ยกนิ้วจ่อจมูกตรวจดู
ลมหายใจ

"ข้าไม่ตายหรอก เจ้าวางใจไปนอนเถอะ" หลี่จื้อเฟิงกล่าวขึ้นมา

โหยวเหมี่ยวจึงพยักหน้ารับแล้วเดินกลับไป แต่หลี่จื้อเฟิงยังพูดย้ำ
อีกประโยคว่า "บุญคุณที่ช่วยชีวิต ข้าจะจดจำไว้ในใจ"

"เจ้าอย่าตายก็พอ" โหยวเหมี่ยวยิ้มนิดๆ

คราวนี้โหยวเหมี่ยวนอนหลับสนิทแล้ว จนกระทั่งตะวันขึ้นสูงสว่างไร้
ค่อยรู้สึกตัวตื่น เขามัวแต่พะวงพะวนจนหลับไม่สนิททั้งคืน พอสาวใช้เข้ามา
ในห้องก็ทำจมูกฟุดฟิดกลางเอ่ยว่า "คุณชาย ในห้องมีกลิ่นอะไรเจ้าคะ"

"ออกไปๆ ออกไปให้หมด ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของพวกเจ้า" โหยวเหมี่ยว
รีบไล่

โหยวเหมี่ยวไล่สาวใช้ออกไปแล้ว จู่ๆ ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงรีบ

กล่าวว่า "ยกเตาเครื่องหอมเข้ามา"

สาวใช้รู้สึกประหลาดใจ โหยวเหมี่ยวถามอีกว่า "ท่านอาเล่า"

"นายท่านไปจนท่านเสนาบดีกรมอากรเจ้าค่ะ" สาวใช้ย่อกายคารวะ แล้วออกไป

ตอนโหยวเหมี่ยวล้างหน้าบ้วนปาก บ่าวคนสนิทมารายงานที่หน้าประตูว่า "เจียวเอ๋อร์รออยู่ที่ประตูชั้นใน เตรียมรถม้าให้คุณชายเดินทางไปเรียนเสร็จแล้ว ขอรับ"

โหยวเหมี่ยวไหนเลยจะมีกะจิตกะใจไปเรียน "วันนี้ไม่ไปแล้ว พวกเจ้าไปพักผ่อน"

ทุกวันบ่าวคนสนิทต้องเตรียมตัวไปเรียนเป็นเพื่อนเขา เด็กรับใช้ในห้องหนังสือก็นำตัวมาจากบ้าน ทุกคนต่างก็ทำไปตามหน้าที่ทุกวัน ไม่มีใครมาทดสอบผลการเรียน ดังนั้นทุกครั้งจึงดีใจมากที่มีเวลาเป็นอิสระ

โหยวเหมี่ยวล้างหน้าบ้วนปากเสร็จ เตาเครื่องหอมก็ถูกยกเข้ามาพอดี ทำให้หอมกรุ่นไปทั้งห้อง อาหารเข้าก็ยกเข้ามากินในห้อง โหยวเหมี่ยวสั่งให้ต้มโจ๊กมาช่วยเรียกน้ำย่อยให้เจริญอาหารและทอดเนื้อนกกระทา ทั้งยังบอกให้สาวใช้ฉีกเป็นเส้นฝอยๆ ใส่ในโจ๊ก จากนั้นก็ให้ทุกคนออกไปให้หมด ก่อนชวนโจ๊กไว้หนึ่งชาม

"ข้าจะอาบน้ำ ไปเตรียมน้ำมาซิ แล้วเรียกสื่อฉีเอ๋อร์เข้ามาด้วย" โหยวเหมี่ยวสั่ง

ครู่ต่อมาบ่าวรับใช้ที่ถือสื่อฉีก็หิ้วน้ำเข้ามาถังหนึ่ง สื่อฉีเป็นบ่าวที่ติดตามเขาเข้ามาเมืองหลวงและจะคอยติดตามโหยวเหมี่ยวเป็นประจำ เขารู้เรื่องที่โหยวเหมี่ยวซื้อเจ้าคนไร้ประโยชน์มาเมื่อคืน ดังนั้นพอเข้ามาก็เอ่ยถามด้วยความประหลาดใจทันที "คุณชาย เมื่อคืนท่านเอาซากสุนัขตายนั้นชวนไว้ในห้องหรือ"

"ซากสุนัขตายอะไรกัน" โหยวเหมี่ยวเอ่ย "ตั้งสองร้อยตำลึงเสียวะ มาขอแรงหน่อย"

โหยวเหมี่ยวไม่กล้าให้ท่านอาของเขารู้เรื่องนี้ เพราะเกรงว่าท่านอาเห็น

หลี่จื้อเฟิงแล้วต้องโยนเขาออกนอกประตูแน่ จากนั้นก็คงจะฟาดไหวยเหมียวสักยกหนึ่ง ดังนั้นรักษาเจ้านั้นให้หายก่อนค่อยว่ากัน หรือหากจวนตัวจริงๆ ก็บอกท่านอว้าว่าเป็นบ่าวไพร่ที่คนอื่นยกให้ก็ได้ แต่เวลานี้ถ้าจะรักษาบาดแผลก็ต้องเชิญหมอ ถ้าจะเชิญหมอก็ต้องอาบน้ำเขาให้สะอาดก่อน

สือฉีม้วนแขนเสื้อแล้วไปยื่นมองหลังฉากกันด้วยกัน ไหวยเหมียวร้องสั่งว่า "มัวมองอะไรอยู่ รีบอุ้มเขาขึ้นมาเร็ว"

กล่ามนื้อหน้าของสือฉีกระตุก เจ้านี้เหินมากจึงไม่ค่อยเต็มใจทำนัก แต่ก็ต้องช่วยไหวยเหมียวแบกเขาขึ้นมาตามคำสั่ง หลี่จื้อเฟิงชวนเซียนไม่มั่นคง ไหวยเหมียวถามว่า "เจ้าเดินเองได้หรือไม่"

หลี่จื้อเฟิงพยักหน้า แต่ข้างขาพับอ่อนยวบ ไหวยเหมียวกับสือฉีอุ้มเขาไปที่ถึงน้ำแล้วกดหัวเขาลงไปแช่น้ำทั้งตัว เสียงดังจ๋อมแจ่ม ทั้งสองคนโดนน้ำสาดเปียกไปหมด สือฉีทำหน้ามู๋

"ไปหาชุดสะอาดๆ มาให้เขาใส่" ไหวยเหมียวกล่าวจบก็ให้หลี่จื้อเฟิงพลิกตัว หลี่จื้อเฟิงไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือ ได้แต่พึงขอบถึงแล้วหลับตาลง

ไหวยเหมียวหยิบใบบวบมาบังคับขัดถูตัวหลี่จื้อเฟิง จากนั้นรวบเสยผมไปด้านหลังเพื่อดูใบหน้าของอีกฝ่าย

"หน้าตาหล่อเหลาดี" ไหวยเหมียวถามต่อว่า "เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม"

หลี่จื้อเฟิงดูเหมือนจะใช้เรี่ยวแรงในตัวไปจนหมดแล้ว ยกมือที่สั่นระริกขึ้นจากน้ำ วางลงบนหลังมือไหวยเหมียวซึ่งเกาะอยู่ตรงขอบถัง

"ตัวโตขนาดนี้ทำไมลู่บ่าวไพร่แค่นี้ก็คนไม่ไหว" ไหวยเหมียวบนอุบิบ

"พวกเขาให้ข้ากินผงสลายเส้นเอ็น" เสียงของหลี่จื้อเฟิงแผ่วเบาและอ่อนแรงมาก

ไหวยเหมียวฟังไม่ค่อยชัดเจนจึงชะเง้อกหน้าเข้าไปถามใกล้ๆ จนเกือบชิดติดริมฝีปาก "อะไรนะ"

หลี่จื้อเฟิงเค้นเสียงออกมา

"วรยุทธ์"

ไหวยเหมียวตกตะลึง

"เจ้าผู้รุกรานหรือ"

หลี่จื้อเฟิงตอบไม่ไหว ใจจริงโหวเหมี่ยวยังอยากถามต่อแต่พอเห็นสภาพพร้อมแบ่งตายของอีกฝ่ายก็ทำได้เพียงล้มเลิกความคิดชั่วคราว อย่าเพิ่งพูดตอนนี้เลย

เมื่อสื่อจีนนำเสื้อผ้าเข้ามา โหวเหมี่ยวก็สั่งให้แบกหลี่จื้อเฟิงที่เปียกโชกไปวางที่เตียงตัวเองก่อน ใส่เสื้อผ้าแห้งตัวในให้แล้วสวมทับด้วยเสื้อคลุม จากนั้นเอาผ้าผืนหน่อไว้แล้วย้ายไปไว้หลังฉากกัน สื่อจีนมีผ้าผืนหน่อเก่าที่ใช้ห่อตัวหลี่จื้อเฟิงก่อนหน้านี้แล้วนำออกไปทิ้ง โหวเหมี่ยวพรวนหายใจในที่สุดทุกอย่างก็เสร็จสิ้น

เส้นผมของหลี่จื้อเฟิงยังเปียกชื้น แต่หน้าตาเริ่มดูได้บ้างแล้ว เขาคิดว่าโหวเหมี่ยวเล็กน้อย และผอมชิวจนแทบไม่เป็นผู้เป็นคน โทนก็กำสูงตรงไหนก็ควมมีรอยแผลที่ยังไม่หายสนิท คิดว่าคงเป็นผลจากที่โดนซ้อมหนั่น ทั้งยังถูกหลี่เหยียนเอาแฉกฟันฟาดตี รอยแผลดังกล่าวยาวประมาณสองซุน* จากโหนดควมลากยาวถึงข้างหู บุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนเคยคนหนึ่งกลับต้องมาเสียโฉมเพราะรอยแผลนี้

เขาหลับตา คิ้วเข้มตรงราวกระบี่สองสายงดงามมาก จมูกโด่งเป็นสัน นิ้วมือเรียวยาว แต่สีหน้าซีดเซียวราวกับคนตาย โหวเหมี่ยวส่งเสียงเรียกเขาอีกหน "นี่"

หลี่จื้อเฟิงลืมตาอย่างอ่อนแรง นัยน์ตามีสีน้ำตาลนิดๆ เผยปากทำท่าจะพูดแต่ไม่มีเสียงออกมา

"นี่เป็นหยกคุ้มครองที่ท่านแม่มอบให้ ข้าจะให้เจ้าเฝ้าก่อน เวลานี้ลุกขึ้นมากินอะไรสักนิดก่อน" โหวเหมี่ยวดึงหยกขึ้นหนึ่งออกมาจากคอแล้วโน้มตัวเอาสวมหัวอีกฝ่าย

โหวเหมี่ยววางชามโจ๊กลงข้างอ่างน้ำร้อน แล้วควานหยิบนกหวีดหยกอันเล็กๆ ออกมาเล่นรอสื่ออีกกลับมา จากนั้นทั้งสองคนก็ช่วยกันประคองหลี่จื้อเฟิงขึ้นมานั่งดีๆ โหวเหมี่ยวอายุสิบห้า ส่วนสื่อจีนเพิ่งอายุสิบสี่ เด็กหนุ่ม

* ซุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 คืบ (เหยยะ)

กำลังโตสองคนช่วยกันแบกประคองชายหนุ่มตัวโตๆ คนหนึ่งข้างเป็นเรื่องที่เห็นเดี๋ยวนี้ก็ยังยาก แต่สุดท้ายก็บ่อนใจทั้งสามให้เขากินหมดจนได้

หลังกินโจ๊กโหยวเหมียวก็สั่งให้สือฉีไปเชิญหมอ ดูทว่าวันนี้คงออกไปไหนไม่ได้แล้วจึงตัดสินใจนั่งอยู่ในห้อง พลิกหนังสือตำราแล้วนั่งใจลอย

หลี่จื้อเฟิงส่งเสียงไออยู่หลังจากกัน โหยวเหมียวจึงรีบเข้าไปดู หลังจากหลี่จื้อเฟิงกินโจ๊กแล้ว สีหน้าก็เริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง สีผิวของเขาค่อนข้างเข้ม ไม่ได้เนียนละเอียดเหมือนโหยวเหมียว หลังมือเห็นเส้นเลือดสีเขียวปูดโปนชัดเจนเพราะตอนไอตัวงอเขาเอามือปิดปากแน่น

โหยวเหมียวลูบหลังให้และมองอีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยไว้วางใจครู่หนึ่งในใจคิดว่ารอกหมอมามาแล้วถ้าบอกว่ารักษาไม่หายก็...โยนทิ้งไปเลย แต่คนตัวโตขนาดนี้ ข้างนอกลมแรงหิมะตกหนัก โยนทิ้งไว้ตรงทางเข้าออกตรอกคงไม่ได้ ต้องเอาไปโยนทิ้งไกลๆ หน่อย

แต่คนที่จริงก็น่าสงสารเหมือนกัน ทั้งยังเสียเงินไปตั้งสองร้อยตำลึงเสียวนะ...ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าจะเป็นเช่นนี้คงไม่ทำอย่างนั้นแล้ว แด่โหยวเหมียวนึกถึงเรื่องวันนั้นก็อดปวดใจไม่ได้ ลอบเตือนตัวเองว่าตอนเอาไปโยนทิ้งอย่าลืมเอาหยกที่ท่านแม่มอบให้เขาคืนมาด้วย เดี่ยวจะเผอเรอโยนทิ้งไปพร้อมคนเสียเปล่าๆ

"เจ้าอายุเท่าไร" โหยวเหมียวถามอย่างเห็นใจ

"ปรัศศกชิงซั่วที่สิบเอ็ด"

โหยวเหมียวผงกหัว ปีนี้เป็นปรัศศกชิงซั่วที่สามสิบสาม นั่นก็แปลว่าเขาอายุสี่สิบสองแล้ว

โหยวเหมียวกลับไปนั่งที่โต๊ะ กุมเตาพัก* แล้วขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเดินไปเอาเตาพักยัดใส่อกเสื้อหลี่จื้อเฟิง จากนั้นทรุดตัวลงนั่งข้างๆ พรมด้านหลังฉกกันพร้อมถามว่า "แล้วโดนขายมาที่เมืองหลวงปีไหน"

"เจ็ดปีก่อน"

อายุสิบห้าก็โดนขายเข้าหอสังคิตแล้ว โหยวเหมียวพอรู้อยู่บ้างว่า

* เตาพัก เป็นเครื่องให้ความอบอุ่นแบบพกพาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลักษณะเป็นกล่องเล็กๆ มีหูหิ้วหรือเป็นตลับ มีลายฉลุด้านบนเพื่อให้ไอร้อนจากไฟที่จุดด้านในส่งความอบอุ่นออกมา

ที่นั่นเป็นสถานที่เช่นไร...พวกเศรษฐีโดนค้นบ้านและยึดทรัพย์แล้วเนรเทศไปเป็นทหาร เหล่าสตรีถูกขายเข้าหอสังคีตเป็นนางศรียา ในนั้นยังมีบุรุษอีกไม่น้อย แต่ของเล่นอย่างทาสเจียนหวง เขาเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงมาอย่างไร แต่ดูจากลักษณะของอีกฝ่ายแล้วไม่เหมือนชายบำเรอ

"คุณชาย" เสียงของสื่อฉีดังมาจากด้านนอก โหยวเหมียวผุดลุกขึ้นทันที หมอชราที่มีหิมะเกาะเต็มตัวหัวลมยามาด้วยใบหนึ่ง โหยวเหมียวไม่รอช้า รีบเชิญหมอเข้ามาข้างใน

จากนั้นยืนมองอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าวิตกกังวล สื่อฉีส่งสายตาให้หลายหน โหยวเหมียวค่อยขมวดคิ้วถามว่ามีอะไร

"นายท่านกลับมาแล้ว" สื่อฉีกระซิบตอบ

"เรียกหาข้าหรือ" โหยวเหมียวกลอกตาถาม

สื่อฉีสายหน้า โหยวเหมียวจึงเอ่ยว่า "ถ้าเช่นนั้นก็ยังไม่ต้องสนใจเขา"

หมอไม่ได้ถามความเป็นมาของหลี่จื้อเฟิง และไม่ได้ถามว่าทำไมถึงได้มีบุรุษอยู่ในห้องของคุณชายสกุลโหยว แคขมวดคิ้วเป็นปมแล้วตั้งใจจับชีพจรตรวจอาการ

สื่อฉีหันไปพูดกับหลี่จื้อเฟิงว่า "คุณชายของข้าเชิญท่านหมอที่ดีที่สุดในเมืองหลวงมาเพื่อสินค้านำเข้าอย่างเจ้า สิบตำลึงเชียวนะ"

อะ...อะไรนะ?! โหยวเหมียวรู้สึกเหมือนฟ้าผ่ากลางวันแสบๆ ถลึงตาใส่สื่อฉี กัดฟันพูดข้างหูอีกฝ่ายว่า "เจ้าเชิญหมอราคาแพงขนาดนี้เชียวนะหรือ"

"คุณชาย ท่านลองคิดดู สินค้านำเข้าค่าตัวตั้งสองร้อยตำลึงเชียวนะ ถ้าเพิ่มเงินอีกสิบตำลึงแล้วรักษาให้หายได้ ไม่คุ้มค่าหรือหรือ"

ตอนนี้โหยวเหมียวใกล้จะหมดตัวเต็มที เพลิงโทสะอัดแน่นเต็มอก แต่พูดได้แค่ "เอาเถอะๆ"

"นายท่านกลับคฤหาสน์แล้ว"

"นายท่าน"

คฤหาสน์สกุลโหยวเป็นเรือนผสานสี่ด้านแบบเรือนคันสาม* เวลาหิมะตกหนัก ข้างนอกอากาศหนาวเย็นบาดผิวเหมือนโดนใบมีดกรีด รถม้าต้องจอดไว้นอกคฤหาสน์ จากนั้นก็นำเกี้ยวเดินโยกเยกไปยกนายท่านสกุลโหยวผ่านประตูชั้นในเข้ามาด้านหน้าห้องโถง โหยวเต๋อโย้วเพิ่งเปิดม่านก็ตัวสั่นระริกด้วยความเหน็บหนาว จึงออกคำสั่งอีกไม่กี่คำ เกี่ยวกับถูกยกผ่านประตูเข้าไปข้างในตามคำสั่ง

จากนั้นโหยวเต๋อโย้วค่อยเดินชนเชลจจากเกี้ยว เมื่ออย่างเข้าวัยกลางคน โหยวเต๋อโย้วก็เริ่มอ้วนเพราะกินเยอะจนร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ เขาอาศัยอยู่ในเมืองหลวง ทำการค้าขายทุกอย่างในมณฑลเจียงหนาน มักจะวิ่งเต้นทำงานจิปาตะ รายงานข่าวและสืบข่าวความเคลื่อนไหวของราชสำนักส่งให้สกุลโหยวเป็นประจำ วันๆ เอาแต่หมกมุ่นกับอาหารเลิศรส ยัดทะนานตามใจปาก จนมีสภาพเช่นนี้ แค่เดินเข้าห้องโถงก็เล่นเอาเหนื่อยหอบแล้ว อนุสาวรีบวิ่งมาปรนนิบัติ ยื่นผ้าขนหนูร้อนให้ พร้อมจุดกระถางไฟเพิ่มความอบอุ่น อากาศของโหยวเต๋อโย้วถึงค่อยดีขึ้นบ้าง เขาเช็ดมือพลางถาม "โหยวเหมี่ยวเล่า"

โหยวเต๋อโย้วยังต้องดูแลเอาใจใส่หลานชายที่ชอบสร้างปัญหาให้ผู้หนึ่ง เพราะโหยวเหมี่ยวเป็นลูกชายคนโตของภรรยาเอกโหยวเต๋อชว่นจึงมีฐานะไม่ธรรมดา สองเพราะสุดท้ายแล้วสกุลโหยวก็น่าจะมีคนดูแลสืบทอดต่อ แต่ดูจากความตั้งใจของโหยวเต๋อชว่นแล้ว เห็นได้ชัดเจนว่าอยากให้เป็นบุตรชายเป็นขุนนาง ดังนั้นเขาจะไม่สนใจก็ได้ ปกติโหยวเหมี่ยวเกียจคร้านซำยังเที่ยวก่อเรื่องวุ่นวายไปทั่ว โหยวเต๋อโย้วก็ทำเป็นหลับตาข้างลืมหูลืมตาข้าง

"คุณชายอยู่ในบ้านขอรับ นายท่านจะให้เชิญมาหรือไม่" พ่อบ้านตอบ พอฟังรายงานจบโหยวเต๋อโย้วก็เบิกตากว้าง พุดพึมพำกับตัวเองว่า "ดวงตะวันขึ้นทางตะวันตกแล้วหรือไร กลางวันแสดๆ เจ้าเด็กนั่นอยู่เงียบๆ ในบ้านได้ด้วยหรือ"

อนุหวัระะ ปืบบวดไหลโหยวเต๋อโย้วพลางอธิบายว่า "คงเพราะวันนี้

* เรือนคันสาม เป็นรูปแบบหนึ่งของเรือนผสานสี่ด้าน (ชื่อเหอหยวน) เป็นการจัดเรียงหมู่เรือนของชาวจีนที่มีส่วนลานกว้างตรงกลาง ล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน โดยมีเรือนอีกสองหลังคั่นลานกว้างตรงกลางออกเป็นสามลาน

หิมะตกหนัก ไม่มีทีให้ไปกระมัง"

"ช่างเถอะๆ เรียกเขามา ให้ในครัวทำอะไรมาหน่อย กินข้าวกลางวันก่อน ค่อยว่ากัน" โหยเวเต๋อโย่วเอ่ย

ระหว่างสนทนาโหยเวหมียั่วรู้สึกกระสับกระส่ายมาก จ้องหมอตาเขม็ง หมอหรือตาลง นั่งเงียบไปหนึ่งชั่วกัณฐูป* รวากับเข้ามานก็ไม่ปาน เสียงพ่อบ้าน พลันตะโกนดังมาจากข้างนอก "คุณชาย นายท่านเรียนเชิญท่านไปสนทนาและ กินอาหารกลางวันด้วยกันขอรับ"

โหยเวหมียั่วจำต้องแะไป แต่ก่อนไปยังไม่วางใจจึงล้วงเงินสิบตำลึง ให้สื่อฉีแล้วหยิบเศษเงินมอบให้เป็นรางวัล ก่อนกระซิบสั่งให้สื่อฉีจับตาดูให้ดี จากนั้นก็รีบร้อนไปหาผู้เป็นอา แต่โหยเวเต๋อโย่วก็ไม่ได้พูดอะไรมาก แค่ถามเขาว่าการเรียนเป็นอย่างไรบ้าง ปกติแล้วสนิทกับใคร โหยเวหมียั่วหัว แต่พอจะฟังวนเรื่องคนที่เพิ่มเข้ามาในห้อง และเพ่งกินอาหารเข้าก่อนมาจึง กินอะไรไม่ลง ผ่านไปครู่หนึ่งก็รีบร้อนกลับห้องโดยอ้างว่าจะกลับไปอ่านหนังสือ

โหยเวเต๋อโย่วตกตะลึง หลังคิดว่าหลานชายกลับเนื้อกลับตัวเปลี่ยนแปลงนิสัยใหม่ เขารีบร้องสั่งว่า "หยุด!"

"ทำไมหรือ"

"ข้าอยากถามเจ้า เมื่อเดือนก่อนมีคนจากในวังส่งจดหมายมาฉบับหนึ่ง..."

"เรื่ององค์ชายสามจะให้ข้าเป็นสหายร่วมเรียนนะหรือ" โหยเวหมียั่ว นึกเรื่องนั้นออกก็รีบโพล่งทันที

"เจ้าจะไปหรือไม่" โหยเวเต๋อโย่วแค้นยั้มถาม

โหยเวหมียั่วลังเลเล็กน้อย โหยเวเต๋อโย่วสั่งสอนต่อ "ข้าไม่ได้จะว่าอะไร แต่ทำไมเจ้าถึงได้โง่เขลาเช่นนี้ องค์ชายสามเป็นคนไม่เลว แต่อย่างไรเสียก็ไม่ใช่วัฒนาวิทยาอยู่ดี..."

โหยเวหมียั่วได้เถียงยกใหญ่กับหมีเหียนเพราะทาสเจี๋ยนทรง พอคิดถึงเรื่องเลือกฝึกเลือกฝายก็ว่าวุ่นใจขึ้นมา เด็กหนุ่มยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ และ

* หนึ่งชั่วกัณฐูป หรือหนึ่งกัณฐูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณ ครึ่งชั่วโมง

คุณชายลูกผู้ดีเหล่านั้นมีคนไหนบ้างที่รับมือได้ง่ายๆ ตัวเองก็ได้ยินได้ฟังมาเป็นประจำ ย่อมได้รับอิทธิพลและรู้ว่าในราชสำนักล้วนแบ่งฝักแบ่งฝ่ายแก่งแย่งชิงดีกัน พวกเขาต่างก็เลือกฝ่ายกันไว้ตั้งแต่แรกจึงตั้งใจอยู่ฝ่ายหนึ่งเหยียนต่อไป

ทว่าหากจะเปลี่ยนไปอยู่ฝ่ายองค์ชายสามแทนก็ใช่ว่าจะไม่มีข้อดีเอาเสียเลย ภายภาคหน้าเมื่อรัชทายาทขึ้นครองบัลลังก์ ถ้าหากไม่กำจัดพี่น้องและพรรคพวกให้สิ้นซาก แต่มีน้ำใจให้คนร่วมสายเลือดบ้าง องค์ชายสามย่อมได้รับแต่งตั้งเป็นอ๋อง ถ้าเขาอยู่ฝ่ายองค์ชายสามตั้งแต่ตอนนั้น ต่อไปหลังจากองค์ชายสามได้รับแต่งตั้งเป็นอ๋องแล้วเขาย่อมเสพลูขสักราญไปด้วย

แต่ไหนแต่ไรมาโหยวเหมี่ยวไม่มีความทะเยอทะยานอะไร แคได้ชุกตัวอยู่ในวังอย่างมั่นคงก็พอ ถ้าหากตัดสินใจได้เองจริงๆ ผู้ติดตามองค์ชายสามตั้งแต่ตอนนั้น ขอเพียง 'องค์ชายสาม' ไม่วางแผนก่อกบฏและยอมเชื่อฟังพระเชษฐา เขาก็ย่อมมั่งคั่งร่ำรวยและมียศถาบรรดาศักดิ์ไม่น้อยไปกว่าเป็นขุนนาง แต่โหยวเหมี่ยวทราบดี เวลานี้บิดาคาดหวังให้เขาเป็นขุนนางแล้ว เขายังจะทำอย่างไรได้อีกเล่า

"เดิมทีข้าก็ไม่เคยคิดจะเข้าวังอยู่แล้ว" โหยวเหมี่ยวตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ก็ดี เดือนก่อนช่วยตอบกลับไปแทนเจ้าแล้ว" โหยวเต๋อโย้วพยักหน้า

เฮ้อ คนอยู่ในเมืองหลวงแต่กลับไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง โหยวเหมี่ยวกำลังจะออกไปข้างนอกก็มีคนมาส่งจดหมายให้ "คุณชาย คุณชายจวนอัครเสนาบดีให้คนส่งของมา"

โหยวเต๋อโย้วหนวดกระดิก เลิกคิ้วสูง โหยวเหมี่ยวรับของมาก็พบว่า เป็นแผ่นหนังวัวเขียนสัญญาขายตัวของหลี่จื้อเฟิง

"นั่นอะไร" โหยวเต๋อโย้วถาม

"มะ...ไม่มีอะไร"

โหยวเหมี่ยวเอาสัญญาขายตัวมัดในอกเสื้อ หันไปส่งยิ้มให้ท่านอาท่อนรับร้อนจากไป

"เป็นอย่างไร" โหยวเหมี่ยวกลับถึงห้องก็ถามทันที

"ท่านหมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่บาดเจ็บภายนอกเท่านั้น และมีบาดเจ็บภายในด้วยไม่กี่แห่ง ท่านหมอบอกให้เราซื้อยาลูกกลอนเทพคัมชีวีให้เขากิน นอกจากนี้เป็นเพราะเขายังมีไข้ ไม่หายดีสักที เกรงว่าอาจทำลายปอดได้จึงเขียนเทียบยานี้ให้ ถ้าหากผ่านไปหลายวันแล้วอาการยังไม่ดีขึ้นให้เรียกเขามาดูอีกครั้ง" สือฉีตอบ

โหยวเหมี่ยวผงกหัว สือฉีจึงกล่าวต่อ "แต่เวลานี้อายา ลูกกลอนเทพคัมชีวีไม่ใช่ถูกๆ ราคาตั้งสิบตำลึง..."

"ไปซื้อเถอะ" โหยวเหมี่ยวอดเจ็บปวดใจไม่ได้ แต่เงินสองร้อยตำลึงยังจ่ายมาแล้วก็ไม่ควรจะมาคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องนี้ ว่าแล้วก็ควักเงินให้สือฉีพร้อมกัดฟันพูด

วันนั้นสือฉีซื้อยามาในตอนบ่าย โหยวเหมี่ยวบ่นอายา ลูกกลอนเทพคัมชีวีให้หลี่จื่อเฟิง จากนั้นหยิบใบบอกกระเบื้องมาตั้งไฟแล้วนั่งลงต้มยาให้หลี่จื่อเฟิงในห้อง ต้มไปต้มมาโหยวเหมี่ยวก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้องตัวเองเป็นคุณชายใหญ่แท้ๆ แต่ทำไมซื้อหาสมาแล้วกลับต้องกลายเป็นคนดูแลปรนนิบัติแทน

"คราวนี้ข้าอุตส่าห์ทำเพื่อเจ้าเชียวนะ" โหยวเหมี่ยวเอ่ยอย่างห่อเหี่ยว "ไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ เจ้าสินค้าขาดทุน รีบกินยาเข้าไปแล้วหายเร็วๆ จากนั้นจะทำอะไรก็ได้"

หลี่จื่อเฟิงกินยา ลูกกลอนเทพคัมชีวีแล้วสีหน้าดีขึ้นมาก ทว่ากลับเอาแต่จ้องมองโหยวเหมี่ยว โหยวเหมี่ยวจึงกล่าวว่า "ฟิสิกจริง ทำไมกลายเป็นข้าปรนนิบัติเจ้าแทนเล่า ตี๋มเข้าไปสิ"

โหยวเหมี่ยวยกชามยาให้อีกฝ่าย ข้าวของวางทิ้งไว้ไม่เก็บกวาด จากนั้นปิ่นขึ้นเตียงล้มตัวนอนหลับเป็นตายทันทีเพราะเหน็ดเหนื่อยวันยาวมาทั้งวัน

คืนนั้นหลี่จื่อเฟิงเริ่มมีความอยากอาหารขึ้นมาบ้างและกินโจ๊กที่ต้มจนเหนียวขึ้นได้แล้ว โหยวเหมี่ยวอยากให้อีกฝ่ายหายไวๆ จึงสั่งให้ห้องครัวต้มมาชามใหญ่พร้อมสั่งให้สือฉีไปซื้อเครื่องปรุงยาอย่างโสมคน หัตถ์หลังจื่อมา อะไรที่ควรบำรุงให้หลี่จื่อเฟิงโหยวเหมี่ยวก็บำรุงให้เขา เพื่อไม่ให้ยุ่งยากตอนนอนหลับ

แล้ว ก่อนนอนจึงตุนน้ำแกงโสมข้นๆ ซามโตให้อีกฝ่ายกินก่อนแยกย้ายกันเข้านอน

กลางดึกได้ยินเสียงดังขึ้นมา โหยวเหมี่ยวสะดุ้งตื่น ในตอนแรกคิดว่ามีโจรบุกรุกเสียแล้ว แต่พอเงยหน้ามองก็เห็นเงาร่างหนึ่ง ค่อยรู้ว่าเป็นหลี่จื้อเฟิงนั่นเอง

คงไม่ได้คิดจะขโมยของแล้วหลบหนีไปกระมัง โหยวเหมี่ยวไม่กล้าขยับตัว ได้แต่อาศัยแสงสว่างจากนอกหน้าต่างลอบเพ่งมองให้ชัดๆ ก็พบว่าหลี่จื้อเฟิงกำลังเก็บซามยา ซามข้าว และเตาไฟที่ใช้ในตอนกลางวัน ตอนเขายกไปเก็บหน้าโต๊ะเขียนหนังสือก็ชะงักไปครู่หนึ่ง คิดว่าคงเห็นหนังสือสัญญาขายตัวของตัวเอง แต่กลับวางมันไว้ด้านข้างเหมือนไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวเอง

วันรุ่งขึ้น เนื่องจากโหยวเหมี่ยวมีเรื่องกับหลี่เหยียนจิงไม่มีใครมาหาเขา ส่วนโหยวเหมี่ยวก็แวะไปหาเองไม่ได้เช่นกัน เขาก็อยู่บ้านว่างๆ ทั้งวัน บางครั้งก็เดินไปดูหลี่จื้อเฟิงว่าดีขึ้นบ้างหรือไม่ บางครั้งก็ชวนอีกฝ่ายสนทนา หลี่จื้อเฟิงพูดน้อย ทำตัวที่อ้อมแอ้อมเหมือนท่อนไม้ ในช่วงแรกๆ โหยวเหมี่ยวสนใจความเป็นมาของอีกฝ่ายจึงซักถามใหญ่

"เจวี่ยนหรงคืออะไร"

"คน"

"เหตุใดเจ้าจึงถูกขายมาเมืองหลวง"

"รบแพ้"

"อยากกลับบ้านหรือไม่"

หลี่จื้อเฟิงส่ายหน้า

"เจ้าทำอะไรในหอสังคิต"

ทว่าหลี่จื้อเฟิงกลับเอาแต่จ้องมองโหยวเหมี่ยวเงียบๆ ไม่ได้ตอบออกมา ยานในหม้อเริ่มเดือด โหยวเหมี่ยวจึงเอ่ยว่า "ไปหยิบยามาต้มเสีย"

หลี่จื้อเฟิงดื่มยาเงียบๆ โหยวเหมี่ยวก็ถามต่อว่า "นี่ ทาสเจวี่ยนหรง เจ้าจะตอบแทนข้าอย่างไร"

"นับจากวันนี้ไป เจ้าให้ข้าทำอะไร ข้าจะทำทั้งหมด เจ้าให้ข้ามีชีวิตอยู่ ข้าก็จะมีชีวิตอยู่ เจ้าให้ข้าตาย ข้าก็จะตาย"

โหยวเหมี่ยวรู้สึกตื่นตันนิดๆ คิดไม่ถึงว่าเจ้าคนนี้จะรู้จักพูดอะไรยาวๆ ด้วย

แต่เวลานี้ออกจะกะทันหัน โหยวเหมี่ยวเลยยังนึกไม่ออกว่าจะให้อีกฝ่ายทำอะไร
จึงถามว่า "เจ้าทำงานเป็นหรือ ประณิบัติคนเป็นหรือไม่ หรือเกล้าผมเล่า"

หลี่จื้อเฟิงผงกหัว

"ซักเสื้อผ้า ทำอาหาร กวาดพื้น งานหนักๆ ทำได้หรือไม่"

หลี่จื้อเฟิงมองซามยาแล้วพยักหน้าเล็กน้อย

"ชกต่ออย่าเล่า"

"เป็นนิดหน่อย"

"เจ้ายังทำอะไรได้อีก"

หลี่จื้อเฟิงดื่มยาแล้วตอบว่า "ประณิบัติบนเตียง"

"เจ้าเคยขึ้นเตียงกับหลี่เหยียนมาก่อนหรือ" โหยวเหมี่ยวนึกขึ้นมาได้
จึงถามอีก

หลี่จื้อเฟิงส่ายหน้า โหยวเหมี่ยวขบคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ "รอเจ้า
หายดี ค่อยมาประณิบัติข้า ถ้าประณิบัติได้ดี ผ่านไปสักสองสามปีจะปล่อยเจ้า
กลับบ้าน"

โหยวเหมี่ยวไม่รู้ว่าบุรุษขึ้นเตียงด้วยกันต้องทำอะไรกันบ้าง แต่
ดูจากสภาพร่างกายของหลี่จื้อเฟิงแล้วคงสู้เขาไม่ได้ ตอนนี้จะมุ่มบ่าม
เคี้ยวรำทรามานหลี่จื้อเฟิงสงเดชไม่ได้ ถ้าตายไปก็ไม่คุ้มแล้ว

"เจ้าเป็นสหายร่วมเรียนได้หรือไม่ มาฝนหมึกให้ข้าที" โหยวเหมี่ยว
นั่งลงหน้าโต๊ะแล้วเอ่ย

หลี่จื้อเฟิงดื่มยาหมดซามก็เดินเข้าไปเตรียมฝนหมึกให้โหยวเหมี่ยว
เขารวบสวบลื้อแล้วคุกเข่าข้างหนึ่งข้างๆ โต๊ะ ท่วงท่าเปลี่ยนเป็นงามสง่า
ในพริบตา ม้วนแขนเสื้อขึ้น นิ้วที่เห็นข้อนิ้วชัดเจนหยิบแท่งหมึกขึ้นมาฝน
เป็นวงกลมซ้ำๆ บนแท่นฝนหมึก โหยวเหมี่ยวเหลือบมองแวบหนึ่ง รู้สึกว่าคนคน
นี้แตกต่างจากบ่าวไพร่ทั่วไป มีลักษณะบางอย่างที่ยากจะอธิบาย

"เจ้ารู้หนังสือหรือ"

หลี่จื้อเฟิงผงกหัว

โหยวเหมี่ยวตกตะลึง มีทาสที่รู้หนังสือด้วยหรือ

หลี่จื้อเฟิงฝนหมึกเสร็จก็ลุกขึ้นไปเก็บข้าวของ ครู่หนึ่งค่อยกลับมา นั่งข้างๆ ยกกำปั้นขึ้นแตะจมูก พยายามสะกดกลิ่นอาการไอ ไหวยเหมียว เขียนอะไรส่งเดชก่อนวาดรูปเรื่อยเปื่อยบนกระดาษ อ่านหนังสือต่อไม่ไหว และรู้สึกเบื่อหน่ายเต็มที่ ขณะพุดลงไปก็นึกถึงพวกหลี่เหยียน เอาแต่เก็บตัว อยู่บ้านน่าเบื่อก็จริงแต่เขาเคยล่วงเกินหลี่เหยียนจึงไม่สะดวกใจจะไปประจบเอาใจ

และที่ยุ่งยากไปกว่านั้นก็คือเงินทองร่อยหรอเต็มที่ หำร้อยตำลึงที่ได้มา คราวก่อนใช้ไม่ถึงสามเดือนด้วยซ้ำ คงต้องคิดหาทางขอจากทางบ้านใหม่ เสียแล้ว

ไหวยเหมียวเหลือบมองเจ้าสินค้าขาดทุนอันเป็นต้นเหตุความหายนะ และพบว่าหลี่จื้อเฟิงกำลังมองคุณภาพที่เขาวาดเรื่อยเปื่อยก่อนหน้านี้ด้วยสีหน้า เย็นชา พอหลี่จื้อเฟิงรู้สึกว่ไหวยเหมียวกำลังมองตัวเอง ดวงตาก็เบนกลับไป ที่หน้าไหวยเหมียวแล้วประสานสายตาด้วย

นอกจากท่าทางของหลี่จื้อเฟิงตอนฝนหมึกจะดูแปลกๆ แล้ว ท่าทาง ตอนนั่งคุกเข่าก็ประหลาดมากด้วย คนอื่นแค่คุกเข่าหรือนั่งลงไปส่งเดช แต่ หลี่จื้อเฟิงกลับวางมือสองข้างไว้บนเข่า แผ่นหลังเหยียดตรงราวกับทหารใน ราชสำนัก คล้ายจะแผ่กลืนอายุขัยมั่งวุดจริงจังออกมาทีเดียว

"มานี่" ไหวยเหมียวกวักมือเรียกอีกฝ่าย

หลี่จื้อเฟิงลุกขึ้นเดินเข้าไปหาสองก้าวแล้วค้อมตัวลงคุกเข่าอีกครั้ง ถึงจะคุกเข่าแต่ก็ยังสูงกว่าเขา ไหวยเหมียวมักรู้สึกว่ในแวตตาของอีกฝ่าย ทอประกายบางอย่างที่บอกไม่ถูก

มือขวาของไหวยเหมียวถือพุท้น นิ้วมือซ้ายแหวกสาบเสื้ออีกฝ่ายแล้ว เกี้ยวหยกขึ้นนั้นออกมาก่อนเอ่ยว่า "หยกคุ้มครองขึ้นนี้ใช้ได้ผลจริงๆ ท่านแม่ มอบมันให้ข้า ดูสิ เจ้าร่อแร่ปางตาย ผ่านไปสองวันก็รักษาหายดีแล้ว"

หลี่จื้อเฟิงไม่ตอบ

"...บุรุษกับบุรุษทำเรื่องอย่างนั้นกันอย่างไร"

หลี่จื้อเฟิงไม่ตอบ

"พุดสิ" ไหวยเหมียวเร่งเร้า

ในที่สุดโหยวเหมี่ยวก็เข้าใจแล้วว่าทำไมหลี่เจี้ยนถึงทุบตีอีกฝ่าย ถ้าเปลี่ยนเป็นโหยวเหมี่ยวซื้อคนกลับมาเอง แต่กระทั่งตอบคำถามแค่นี้ยังไม่ยอมทำ โหยวเหมี่ยวคงอยากลงมือทุบตีเช่นกัน แต่ดีที่เขาเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว เวลานี้จึงไม่ได้ถือสาอะไร

"อธิบายลำบาก"

"ถ้าอย่างนั้นวันหลังเจ้าก็มาปรนนิบัติข้าบนเตียง ลองสอนข้าดู ข้ายังไม่เคยเล่นอะไรแบบนั้นกับบุรุษมาก่อน จ่ายเงินสองร้อยตำลึงซื้อเจ้ากลับมาจะให้เจ้ายกน้ำชาเทน้ำชา* เฉ่ฯ ก็สิ้นเปลืองเกินไป"

หลี่จื้อเฟิงผงกหัว มองสบตากับโหยวเหมี่ยวครู่หนึ่ง โหยวเหมี่ยวแสร้งเสีกว่าคนผู้นี้ช่างน่าเบื่อจริงๆ

"หันไปหน่อย" โหยวเหมี่ยวสั่งให้อีกฝ่ายเอียงตัว เขานั่งเมื่อยแล้ว กำลังอยากหาอะไรพิงพอดี ว่าแล้วก็เอนตัวพิงอกอีกฝ่ายพลางพลิกหนังสือดูอย่างเกียจคร้าน ได้ยินเสียงลมในปอดดังวี๊ดๆ เหมือนเป็นโรคหอบหืด

ตอนบ่ายโหยวเหมี่ยวผล็อยหลับไป หลี่จื้อเฟิงไม่กล้าขยับตัวแม้แต่นิดเดียว ปลอมให้อีกฝ่ายนอนพิงราวกับเป็นท่อนไม้ เมื่อโหยวเหมี่ยวตื่นขึ้นมาในตอนพลบค่ำ หลี่จื้อเฟิงก็เดินโซเซ เห็นได้ชัดว่าเหนื่อยมาก โหยวเหมี่ยวหัวเราะฮ่าๆ แล้วบอกให้เขาไปต้มยากินเอง

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน ทุกวันเวลาโหยวเหมี่ยวตื่นมาในตอนเช้า หลี่จื้อเฟิงจะปรนนิบัติสวมเสื้อผ้ากับรองเท้าและหวีผมสวมหมวกให้เขา ทุกครั้งเวลาคุกรุ่นจะจัดแจงเสิร์ฟน้ำให้เขาจะคุกรุ่นแล้วแค่ข้างเดียว ท่าทางที่ดูหยิ่งในศักดิ์ศรีทำให้โหยวเหมี่ยวค่อยๆ รู้สึกว่ากิริยาท่าทางของทาสคนนี้ดูสง่างามอย่างบอกไม่ถูก

หลี่จื้อเฟิงกินยาเข้าไปทั้งสองอย่าง ไม่ถึงสิบวันสภาพร่างกายก็ดีขึ้นมาก แต่ก็ไม่เคยก้าวออกจากประตูกุหาสน์เลย โหยวเหมี่ยวไล่บ่าวไพร่ในห้องออกไปจนหมดและสั่งให้หลี่จื้อเฟิงปรนนิบัติดูแล แต่สิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดก็คือนอกจากหลี่จื้อเฟิงจะเต็มใจทำงานให้แล้ว ยังรู้ใจดีมาก

* ยกน้ำชาเทน้ำชา หมายถึงปรนนิบัติรับใช้ ต้มน้ำชงชาเสร็จก็ยกมา ต้มเสร็จก็นำน้ำชาที่เหลือไปเททิ้ง

โหยวเหมี่ยวแค่ขบคิดอยู่ในใจ หลี่จื้อเฟิงก็หยิบถ้วยชามาวางบนโต๊ะราวกับล่วงรู้ถึงความต้องการของเขา เวลาเขียนพู่กัน จะวางฝ่าขนหนูไว้ข้างๆ เพื่อเตรียมไว้ให้เขาใช้เช็ดมือ โหยวเหมี่ยวบิดตัวยืดเส้นยืดสาย หลี่จื้อเฟิงก็รีบเก็บพู่กันน้ำหมึก กระดาษ และนำแท่นฝนหมึกไปล้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ติดต่อกันมาหลายวัน โหยวเหมี่ยวก็พบว่าเจ้าทาสคนนี้ใช้งานสะดวกมาก

เหลือแค่ยังไม่ได้ให้ปรนนิบัติบนเตียงเท่านั้น อย่างอื่นที่เหลือเขาไม่จำเป็นต้องเปิดปากพูด หลี่จื้อเฟิงล้วนจัดการได้อย่างเหมาะสม ข้อเสียเพียงอย่างเดียวคือเจียนเกินไป บางครั้งโหยวเหมี่ยวนั่งอ่านหนังสืออยู่ในบ้าน หลี่จื้อเฟิงก็นั่งกอดเข้า จ้องมองออกไปนอกประตู ไม่รู้ว่ามองอะไรกันแน่ ครั้นมองทีก็นั่งมองยาวตลอดทั้งบ่าย พอได้ยินเสียงโหยวเหมี่ยวเคลื่อนไหว กุกกักค่อยหันกลับมาดูหรือลุกขึ้นเดินเข้ามาหาสักที

หลี่จื้อเฟิงเป็นคนทีโหยวเหมี่ยวเรียกใช้งานได้ตั้งใจที่สุดเท่าที่เคยเจอมา ถ้าจะสืบสาวเหตุผลให้ถึงที่สุด โหยวเหมี่ยวก็สรุปได้ว่าเป็นเพราะหลี่จื้อเฟิงเอาใจใส่เรื่องของเขามากกว่าใครคนอื่น ๆ นั่นถ้าแอบรู้ได้จะหาทางอุ้มหนี แต่หลี่จื้อเฟิงซาบซึ้งใจที่เขาช่วยชีวิตเอาไว้จึงตอบแทนบุญคุณด้วยใจจริง

ดีมาก ๆ

โหยวเหมี่ยวพอใจในตัวอีกฝ่ายมาก แม้แต่สื่อฉีกก็ยังไล่ออกไป หลี่จื้อเฟิงไว้คอยปรนนิบัติคนเดียว ด้านหลังฉากนั้นก็ปูผ่านววมเพิ่มอีกหลายชั้น และให้หลี่จื้อเฟิงนอนในที่แคบๆ นั้นเหมือนรังที่ห่อพันด้วยผ้าผ่านววม หลี่จื้อเฟิงเหมือนสุนัขที่เรียกก็มา โบกมือไล่ก็ไป ไม่สิ เปรียบดังสุนัขยังไม่ตรงเท่าไรนัก เพราะกระตังเรียกก็ยังไม่ต้องเอ่ยปากด้วยซ้ำ เพียงแค่โหยวเหมี่ยวจ้องไปที่เขา ทั้งสองคนมองสบตากันแวบหนึ่ง หลี่จื้อเฟิงก็รู้ทันทีว่าโหยวเหมี่ยวกำลังเรียกเขาหรือมองดูเขาเฉยๆ

ตัวคนนำพอใจ แต่พูดน้อยเกินไป ถ้าพูดมากกว่านี้อีกสักนิด กล้าคุยเล่นกับเขามากสักหน่อยก็สมบูรณ์แบบแล้ว โหยวเหมี่ยวไม่ได้ออกจากบ้านเกือบครึ่งเดือน เอาแต่อ่านหนังสืออยู่ในบ้าน ตั้งใจว่าจะตามชดเชยบทเรียนที่ล้าหลังให้ทัน ช่วงนี้โหยวเต๋อโย้วแหวะเวียนมาดูหลายครั้งก็พบว่าหลานชาย

อยู่ในร่องในรอยดี ทุกครั้งที่โหยวเหมี่ยวได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ จะรีบสั่งให้หลี่จื้อเฟิงไปหลบหลังจากกันทันที

โหยวเต๋อโยคิดว่ายี่หลานชายเปลี่ยนแปลงนิสัยใหม่แล้ว มีแต่โหยวเหมี่ยวเท่านั้นที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าที่จริงเป็นเพราะตอนนี้ตัวเองไม่มีเงินแล้ว เขาเหลือเงินไม่ถึงหกสิบตำลึง และต้องกระเหม็ดกระแหม่ใช้ไปจนกว่าจะขอเงินจากบิดาได้อีก แต่นี่เพิ่งจะผ่านไปสามเดือนเท่านั้น คงต้องรอให้พ้นปีใหม่นี้แล้วค่อยขบคิดหาวิธีหว่านล้อมขอเงินมาจับจ่ายใช้สอย

ขณะที่โหยวเหมี่ยวกำลังนั่งอุดหนุนอยู่ในบ้าน หลี่เหยียนกลับมาหาเขาถึงบ้านด้วยตัวเอง

"โหยวเหมี่ยว!" หลี่เหยียนยืนตะโกนอยู่ในลานบ้าน พาเด็กรับใช้เดินสายอาดๆ เข้าไปโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะอยู่บ้านหรือไม่ โหยวเหมี่ยวจัดแจงเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วเดินออกไปรับหน้า เคารวะหัตถ์ว่าโหยวเต๋อโยไม่อยู่บ้านพอดี อนุนามเยียนหงชะงักหน้าแอบดูอยู่แถวๆ ทางเดิน ในวันที่อากาศสดใสอย่างหาได้ยากในช่วงหม่นตฤดู แต่หลี่เหยียนตั้งใจมาหาถึงบ้านเช่นนี้เป็นเรื่องแปลกมาก โหยวเหมี่ยวจึงรู้สึกตื่นตันทันเล็กน้อย เพราะได้รับความสนใจจากหลี่เหยียนอย่างไม่คาดคิด

"เป็นอะไรหรือ"

"ข้าต่างหากที่ต้องถามเจ้าว่าเป็นอะไร ทำไมถึงเอาแต่หลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านทั้งวัน" หลี่เหยียนเดินเข้าไปผลักโหยวเหมี่ยวแล้วซักถาม

"กำลังอ่านหนังสือ" โหยวเหมี่ยวหัวเราะแหยๆ แล้วกล่าวตอบกลับไป

"เชื่อก็น่าขัน ฐานะบ้านเจ้าร่ำรวยปานนั้น ทั้งยังไม่เคยเห็นเจ้ามีแก่นใจจะจับตำรามาก่อน จู๋ มาตั้งใจอ่านหนังสืออะไร" หลี่เหยียนค่อนข้างแคะ

โหยวเหมี่ยวทราบดีว่าหลี่เหยียนยอมวางมาดคุณชายและมาขอโทษด้วยตัวเองแล้ว ทั้งยังกอดไหล่เขาอย่างสนิทสนม สองพี่น้องจึงพากันเดินเข้าไปในเรือน

"บอกตามตรง ข้าเอาแต่ใช้เงินไม่ยอมอ่านหนังสือหนังสือหาจนตาแก่ใกล้เดือดดาลเต็มทน" โหยวเหมี่ยวตอบยิ้มๆ "ถ้าขึ้นยังไม่อ่านหนังสืออีก

คงตัดเบียดเลี้ยงข้าเป็นแน่"

"เอ้า คืนให้เจ้า" หลีเหยียนนึกอะไรขึ้นมาได้ ล้วงมือเข้าไปหยิบตัวเงินสองร้อยตำลึงออกจากอกเสื้อแล้วโยนให้โหวเหมียว

คราวนี้โหวเหมียวรู้สึกตื่นตันใจขึ้นมาจริงๆ แล้ว แต่จะรับคืนก็ไม่ค่อยสะดวกใจจึงรีบโพล่ง "ไม่ได้ๆ ทำการค้าตกลงเป็นมันเป็นเหมาะแล้ว จะเอาคืนได้อย่างไร"

"คืนให้เจ้าแล้วก็เก็บไปสิ" หลีเหยียนขมุกคอเสื้อโหวเหมียวแล้วผลักเข้าห้อง

"บ้านข้าทำการค้า แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยรับเงินคืนของ"

"เจ้ายากโดนด่าอีกอย่างนั้นหรือ"

"คนรอดมาได้แล้ว คิดเสียว่าข้าซื้อต่อจากเจ้าก็แล้วกัน..."

หลีเหยียนกับโหวเหมียวอยู่ยุดคุดกระซากกันไปมา สุดท้ายหลีเหยียนก็ทนไม่ไหวคิดจะกดโหวเหมียวตึงประตู แต่จู่ๆ ประตูห้องก็เปิดออก โหวเหมียวรู้สึกงาตัวเองกำลังเอนไปพึ่งร่างใครคนหนึ่ง พอหันไปมองก็พบว่า หลีจ้อเฟิงนั่นเอง

ครั้นหลีเหยียนเห็นหลีจ้อเฟิงก็น้ำเนืองหน้าดำทันทึ

หลีจ้อเฟิงไม่ได้พูดอะไร แค่อิงโหวเหมียวไปหลบหลังตัวเอง ปากขยับเล็กน้อยเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง โหวเหมียวกำลังถูกใจคนที่ใช้งานง่ายผู้นี้เลยเกรงว่าหลีเหยียนจะทวงคืนไปทุบตีจนตายจึงรีบร้อนเอ่ยว่า "ซื้อก็ซื้อมาแล้ว เจ้าคนนี้เป็นของข้า"

"บังอาจ เจ้ามันก็แค่สุนัขตัวหนึ่ง ยังไม่คุยกะข้า!" หลีเหยียนบันดาลโทสะ ตะคอกใส่

หลีจ้อเฟิงไม่สะทกสะท้าน โหวเหมียวเห็นสีหน้าหลีเหยียนไม่ค่อยดีก็รีบละล้าละลักพูด "คุยกะข้า หลีจ้อเฟิง คุยกะข้า"

หลีจ้อเฟิงคุยกะข้าลงข้างหนึ่งโดยไม่ได้กล่าววาจาใดๆ ออกมา วางมือซ้ายบนหัวเขา ส่วนกำปั้นขวายันพื้น ค้อมตัวหันไปทางโหวเหมียว

"เอาอย่างนี้แล้วกัน" โหวเหมียวรับตัวเงินสองร้อยตำลึงมาจากมือหลีเหยียน

เก็บไว้เองหนึ่งร้อยตำลึงแล้วยึดอีกหนึ่งร้อยตำลึงใส่อกเสื้อให้เขียนพร้อมถามต่อว่า "เขาแซ่หลี่ เจ้าคงเป็นคนตั้งชื่อให้เขาสินะ"

หลี่เหยียนแค้นเสียง โหยวเหมี่ยวรีบกล่าวว่า "ข้าจะไม่เปลี่ยนชื่อทาสเจียนหวง ก็คิดเสียว่าเจ้ายกให้ข้า ส่วนเงินนี้ถือเสียว่าข้าเลี้ยงสุราเจ้าเป็นอย่างไร"

"ตอนนี้กลายเป็นทาสของเจ้าแล้ว จะอนุญาตให้ข้าทุบตีมันหรือไม่"

"ได้แน่นอน เจ้าทุบตีได้เลย"

หลี่เหยียนยกเท้าถีบหลี่จื้อเฟิงล้มโครมลงกับพื้น จากนั้นคว้าแจกันมาฟาดหัวข้า เสียงเครื่องเคลือบแตกดังกังวาน แจกันดอกไม้แตกกระจายเต็มพื้น เลือดพุ่งกระชูดออกมาจากหน้าผากหลี่จื้อเฟิง แต่เขายังพยายามฝืนลุกขึ้นมาคุกเข่าอย่างขวนเซ

โหยวเหมี่ยวเห็นดังนั้นกลัมนึกบิบนใบหน้าพลันกระตุก ขมู่แซนเสื่อแน่นหลี่เหยียนเอ่ยว่า "เจ้าสุนัข बदขบ สบายเจ้าแล้วสินะ"

"พอเถอะ ยังไม่พออีกหรือ"

"เห็นแก่หน้าเจ้า พอแค่นี้ก็เด้"

โหยวเหมี่ยวไม่รู้ว่าหลี่เหยียนกับทาสเจียนหวงมีบุญคุณความแค้นใดต่อกัน แต่อีกฝ่ายออกปากเช่นนี้แล้วต่อไปน่าจะไม่หาเรื่องเขาอีก คราวหน้าคงพาออกจากบ้านได้แล้ว

หลี่เหยียนหมุนกายเดินไปทางลาน โหยวเหมี่ยวดีใจมากที่จบเรื่องเสียที่เรื่องของหลี่เหยียนก็ตกลงกันได้แล้วจึงถามว่า "วันนี้จะไปเล่นที่ไหนดี"

"เจ้าคนแซ่หลินได้ม้าดีมาจากซือวี* ลองไปดูกันเถอะ ไป"

หลี่จื้อเฟิงคุกเข่านั่งอยู่ในห้อง โหยวเหมี่ยวกับหลี่เหยียนเดินกอดไหล่ผ่านระเบียงทางเดินออกไป

หลังจากหลี่เหยียนกับโหยวเหมี่ยวจากไป อนุภรรยาของโหยวเต๋อโย่วนามเยียนหงก็เดินออกมาจากหลังเสาดตรงทางเดินแล้วชะเง้อชะแง้มองเข้าไป

* ซือวี หรือดินแดนตะวันตก เป็นคำที่ชาวจีนสมัยฮั่นใช้เรียกดินแดนนอกด่านทางตะวันตก ซึ่งได้แก่บริเวณซินเจียงไปจนถึงแถบตะวันออกกลาง

ในห้องโถงเหมียวด้วยความอยากรู้อยากเห็น จึงเห็นหลี่จื้อเฟิงที่มีเลือดท่วมหน้านั่งคุกเข่าเก็บเศษซากเครื่องเคลือบบนพื้น

"เจ้าเป็นคนของคุณชายโหยวหรือ" เอียนหงถาม "ทำไมไม่เคยเห็นหน้าเจ้ามาก่อน"

หลี่จื้อเฟิงเงยหน้ามองนางแวบหนึ่ง

"เจ้าเป็นไ้หรือ"

วันนั้นโหยวเหมียวกับหลี่เหยียนเดินคุยกะเข้าเฝ้าฯ แหะไปทูลจวนรองเสนาบดีกรมพิธีการเพื่อดูม้าดีที่สหายได้มา โหยวเหมียวขี่ม้าไม่เป็น หลี่เหยียนจึงบอกว่าจะสอนเขาขี่ม้า ขณะกำลังรวมกลุ่มกันจะออกไปขี่ม้าที่นอกเมือง บ่าวรับใช้ของจวนสกุลโหยวก็มาส่งข่าวบอกให้เขารีบกลับคฤหาสน์ด่วน

โหยวเหมียวหมดอารมณ์สนุก จำใจบอกลาสหายกลับบ้าน พอก้าวเข้าไปในคฤหาสน์ก็เห็นหลี่จื้อเฟิงนั่งคุกเข่าอยู่ในห้องโถงและมีหนังสือสัญญาขายตัวของเขาวางอยู่บนโต๊ะ โหยวเตอโยวที่นั่งตัวลั่นด้วยความเดือดดาลอยู่บนเก้าอี้ดูคล้ายภูเขาก้อนเนื้อขนาดมหึมา โหยวเหมียวเห็นดังนั้นก็คาดเดาสาเหตุได้ทันที

"คนนี่..." โหยวเหมียวอธิบาย "เป็นทาสที่สหายยกให้ข้า"

"แค่บอกว่าเป็นทาสก็รับมาแล้ว! เจ้าคิดว่าเขาเป็นทาสธรรมดาอย่างนั้นหรือ ทาสนี่เลี้ยงยากมากเพียงใด เจ้ารู้หรือไม่! รีบไล่เขาไปเดี๋ยวนี้ ไล่! ไล่! ไล่! อย่าก่อเรื่องเด็ดขาด!"

หัวใจของโหยวเหมียวเต้นรัวกระหน้า เขาหันไปมองหลี่จื้อเฟิง "เจ้าก่อเรื่องหรือ"

หลี่จื้อเฟิงไม่ได้พยักหน้าหรือส่ายหน้า

"ท่านอา ให้ข้าเก็บไว้เถอะ บ่าวคนนี่ใช้งานได้ตั้งใจว่าสื่อฉีเอ๋อร์เสียอีก" โหยวเหมียวหัวเราะแห้งๆ

"ไม่ได้!" โหยวเตอโยวตวาดเสียงดังลั่น

ภรรยาเอกที่นั่งอยู่ด้านข้างสะอึกโหยงด้วยความตกใจจนผล่อทำน้ำตา

หกรดตัว รีบร้อนเอ่ยว่า "ท่านพี่โปรดระงับโทสะ ท่านพี่โปรดระงับโทสะ...
เหมี่ยวเอ๋อร์ นี่ไม่ใช่ทาสธรรมดาทั่วไป แต่เขาเป็นชาวเจวียนหงซึ่งยวณะ
เราไม่อาจเก็บทาสเจวียนหงไว้ในบ้าน เพราะจะเกิดเรื่องขึ้นได้"

"ชาวเจวียนหงหรือ"

โหยวเหมี่ยวยังไม่ค่อยเข้าใจนัก ทาสเจวียนหงแล้วอย่างไร

"เหมี่ยวจื่อเอ๋ยเหมี่ยวจื่อ เจ้าไม่รู้หรือว่าราชสำนักเกลียดชังชาว
เจวียนหงมากแค่ไหน ปีนั่นข้าส่งสินค้าออกไปนอกด่าน พวกเราชาวฮั่นต่อสู้
กับชาวเจวียนหง ผู้คนล้มตายเป็นเบือ ชาวเจวียนหงขึ้นใจสตรีชาวฮั่น
วางเพลิงเผาบ้านเรือนชาวฮั่น เช่นฆ่าลูกเล็กเด็กแดง เรื่องพวกนี้ยังไม่
ร้ายแรงอีกหรือ!" โหยวเต๋อโย้วสั่งสอนด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

"อ้อ"

"..." ทุกคนต่างพูดไม่ออก

โหยวเต๋อโย้วชี้หูลี่จื่อเฟิงที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น เนื้อตัวสั่นระริกด้วย
ความโกรธจัด "เมื่อพวกเราจับชาวเจวียนหงที่อยู่นอกด่านได้ก็ล้วนอยากจะ
ถลกหนังกระซากเส้นเอ็นพวกเขา แต่เจ้ากล้าดีพาหมาป่าชั่วร้ายตัวนี้เข้ามา
อยู่ในบ้าน เจ้าไม่กลัว..."

"แต่ในหนังสือสัญญาขายตัวเขียนระบุไว้แล้วไม่ใช่หรือ ท่านอา ท่านดูสิ
เจ้าคนนี่กินยาอะไรสักอย่าง ตอนนี้นี้ก็ไม่ต่างอะไรกับพวกเรา..."

"ไม่ได้ๆ เจ้าไม่เข้าใจรีบไล่เขาไปตามที่ข้าสั่งเดี๋ยวนี้ ข้าบอกว่าเดี๋ยวนี้...!"
เสียงตวาดของโหยวเต๋อโย้วดังสนั่นหวั่นไหวจนฝุ่นร่วงกราวลงมาจากหลังคา
โหยวเหมี่ยวหัวเราะแห้งๆ โหยวเต๋อโย้วจึงตะคอกซ้ำว่า "หัวเราะ! หัวเราะ
อะไร!"

"เขาเคยได้รับการสั่งสอนมาแล้ว หลายวันก่อนโดนหูลี่เหยียนทูปตี
ปางตาย แต่อย่างไรเสียข้าก็ช่วยชีวิตเขาได้แล้ว ทั้งยังให้หมอมาตรวจรักษา
เสียเงินเสียทองไปตั้งสองร้อยห้าสิบตำลึง..."

คำพูดหลุดออกจากปาก ทุกคนในห้องโถงต่างตาเหลือกขาวกันหมด
โหยวเต๋อโย้วนั่งเบิกตาโพลงอยู่บนเก้าอี้ สุหนินตกใจจนตัวอ่อนยวบ ลื่นไถล

ตกจากเก้าอี้ อนุที่แอบฟังอยู่ด้านนอกก็อุทานก่อนเป็นลมหมดสติ

สองร้อยห้าสิบตำลึง?! ค่ากินค่าอยู่รวมค่าใช้จ่ายของบ่าวไพร่ในคฤหาสน์ของโหยวเต๋อโย่วหนึ่งปียังแค่แปดสิบตำลึงเท่านั้น!

"เอาเขาซึ่งนำหน้าขายยังได้ไม่ถึงสองร้อยห้าสิบตำลึงเลย ท่านอาท่านว่าจริงหรือไม่"

"จะ...เจ้า...ทำเรื่องนี้นั่นนะ ข้าจะเขียนจดหมายฟ้องบิดาเจ้า ดูซิว่าเขาจะสั่งสอนเจ้าอย่างไร...เจ้าเดรัจฉาน!" โหยวเต๋อโย่วพูดอะไรไม่ออก

"ท่านอาระจับโทษซะด้วย อีกร้อยจะว่าไปแล้ว เขาก็เป็นคนที่คุณชายจวนอัศวรเสนาบดีขายให้ข้า..." โหยวเหมี่ยวฉวนฉวนพูดแก้ตัว

"ต่อให้รัชทายาทประทานให้ เจ้าก็รับไม่ได้! รีบไล่เขาไปเสีย ข้าจะเขียนจดหมายบอกบิดาเจ้า..."

โหยวเหมี่ยวคิดไม่ถึงว่าทาสเจียนหรงจะสร้างเรื่องยุ่งยากถึงเพียงนี้ ขอเพียงเกี่ยวพันถึงบุญคุณความแค้นของบ้านเมืองย่อมไม่ใช่เรื่องที่จะจัดการได้โดยง่าย อ่านตำราปราชญ์พื้นฐานยังรู้จักตรรกะที่ว่าคนต่างเผ่าพันธุ์ จิตใจย่อมแตกต่างกัน ทว่าตอนเหลือบมองหลี่จื้อเฟิงที่ถูกเขาอยู่ด้านข้าง ในใจของโหยวเหมี่ยวพลันเกิดความรู้สึกอย่างหนึ่งขึ้นมา

ไม่ใช่ว่าเขาอาลัยอาวรณ์ทั้งไม่ลง แต่อย่างไรเสียคนคนนี้ก็เป็คนที่เขาช่วยชีวิตมาด้วยมือของตัวเอง ข้าวของที่เก็บได้จากข้างทาง กระทั่งรักษาสุนัขหรือแมวจนหายดีสักตัวยังรู้สึกผูกพัน แล้วคนเล่า

โหยวเหมี่ยวมองหลี่จื้อเฟิงแล้วนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ไม่รู้ว่าทาสเจียนหรงมีความรู้สึกใดๆ ต่อตัวเองบ้างหรือไม่ น่าจะมีกระมัง มิฉะนั้นคงไม่พูดว่าหากสั่งให้เขามีชีวิตอยู่ก็จะมีชีวิตอยู่ สั่งให้เขาตายก็จะตาย

แต่บางครั้งคำพูดกับการกระทำก็เป็นคนละเรื่อง

"นี่เจ้า!" โหยวเต๋อโย่วมองเขาอย่างสนใจ

โหยวเหมี่ยวได้สติกลับมา หัวเราะแห้งๆ โหยวเต๋อโย่วไม่หลงกลลูกไม้ของเขา ขณะรวบรวมกำลังทำท่าจะตะคอกใส่อีกรอบ โหยวเหมี่ยวจึงโพล่งปิดปากท่านอาท่าน

"แล้วจะให้ทำอะไร ข้ากำลังทะเลาะกับหลี่เหยียน รออีกสักหลายวัน จนกว่าเขาจะยอมมาหาข้าถึงบ้าน ค่อยส่งข่าวคนนี้กลับคืนไปเป็นอย่างไร"

หลี่จื้อเฟิงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองโหยวเหมียวแวบหนึ่ง

"เจ้าต้องรีบจัดการโดยเร็ว รีบจัดการให้ข้าโดยเร็วที่สุด" โหยวเต๋อโย่วกล่าว

โหยวเหมียวรับคำได้ๆ แล้วถีบหลี่จื้อเฟิงทีหนึ่งเพื่อให้ตามตัวเองออกไป ฮูหยินรีบร้อนกล่าวว่า "เหมียวเออร์ เจ้าอย่าเก็บคนผู้นี้ไว้ในห้องอีกเลย เพื่อเขาคิดแก้แค้นขึ้นมา..."

"ได้ๆ" โหยวเหมียวตอบรับ "ข้าทราบดี อาสะไม"

วันนั้นพอกลับไปห้อง พ่อบ้านแะมาดูให้หลี่จื้อเฟิงย้ายไปพักที่ห้องเก็บฟืน โหยวเหมียวทราบดีว่าจะก่อเรื่องอีกไม่ได้จึงปล่อยให้เขาย้ายไปก่อน พ่อบ้านจัดหาฟืนนอนเก่าๆ ให้หลี่จื้อเฟิงแล้วทำท่าจะใส่กลอนห้องเก็บฟืน โหยวเหมียวเห็นดังนั้นก็นับตาลโตะ ตวาดว่า "จะทำอะไร"

"นายท่านกำชับไว้ เพราะเกรงว่าเขาอาจจะก่อเรื่องขึ้นมา" พ่อบ้านลละลือลักตอบ

"ข้าเก็บเขาไว้ในห้องมาครึ่งเดือน เขายังไม่เคยทำอะไรข้าสักอย่าง เจ้ายังกลัวเขาทำอะไรอีกหรือ"

"นะ...นี่...คุณชาย นี่เป็นคำสั่งของนายท่าน..."

"ข้าเสียเงินเสียทองไปกับเขาตั้งสองร้อยห้าสิบตำลึงเสียวันนะ เขายังต้องปรนนิบัติข้า ถ้าขังเขาไว้ เจ้าจะชดใช้ให้ข้าหรือ" โหยวเหมียวไม่สนใจ

"เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะมอบบุญแก่ให้คุณชายแทน เป็นอย่างไร" พ่อบ้านลละลือลู่หนึ่งก่อนตอบ

"เอามา"

พ่อบ้านใส่กลอนประตู โหยวเหมียวรีบกุญแจมาแล้วเปิดประตูต่อหน้าต่อตา พ่อบ้านจึงทำได้เพียงเดินฮึดฮัดจากไป โหยวเหมียวมองเข้าไปในห้องเก็บฟืน หลี่จื้อเฟิงที่นั่งกอดเข่าฟังผนังเงยหน้ามองเขา

โหยวเหมียวเดินจากไป หลายวันต่อมาหลี่จื้อเฟิงยังคงทำทุกอย่าง

เช่นเดิม แต่ต้องอาศัยอยู่ในห้องเก็บฟืนหลังบ้านเท่านั้น ทุกวันตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง จากนั้นไปนั่งอยู่หน้าห้องโถงเหมือนเฝ้า รอให้เขาตื่นมาเปิดประตูเพื่อจะได้เข้าไปปรนนิบัติ

สาวใช้สาวคนสนิทต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์คนที่มาอยู่ใหม่ แต่หูลีจื่อเฟิงไม่ได้บริภาษพูดกับคนอื่นเลย อนุแสดงท่าที่ชื่นชมบุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนนี้ แต่ฮูหยินคิดว่าหูลีจื่อเฟิงแสร้งทำเป็นซื่อสัตย์ภักดี

หลายวันผ่านไป โหยวเหมี่ยวเหลือเงินติดตัวแต่ไม่กล้าสืบทาสจึงออกจากบ้านไปหาหูลีเหยียนเพื่อถามเรื่องทาสเจี๋ยนหรงว่าจริงเท็จอย่างไร เขาจำต้องรู้ให้ชัดเจน จะได้ตัดสินใจดีกว่าควรทำอะไรกับเจ้านั้น

วันนี้ระหว่างที่โหยวเหมี่ยวกับหูลีเหยียนกำลังนั่งชมการแสดงงิ้วด้วยกัน โหยวเหมี่ยวก็เอ่ยปากถามอีกฝ่าย "นี่"

หูลีเหยียนเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง โหยวเหมี่ยวโอบไหล่อีกฝ่ายแล้วชะเง้อหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูอย่างใกล้ชิดสนิทสนม "ข้ามีเรื่องอยากถามเจ้าทาสเจี๋ยนหรงนั้น..."

"เขาเปิดบริษัทเจ้าแล้วหรือ"

"ไม่ใช่...เจ้าพูดอะไรกัน หา แปลว่าเจ้าเคยโดนเขาเปิดบริษัทแล้วหรือ ฮ่าๆ..."

โหยวเหมี่ยวชี้หูลีเหยียนแล้วหัวเราะลั่น หูลีเหยียนตะคอกด้วยความโกรธจัด "ถ้าขึ้นเจ้ายังกล้าพูดจาเหลวไหลอีก ข้าจะตักลิ้นเจ้า!"

"ทาสเจี๋ยนหรงของเล่นชิ้นนี้...เลี้ยงไว้ในเมืองหลวงไม่ได้หรือ" โหยวเหมี่ยวกลับมาทำท่าจริงจังใหม่แล้วถามต่อ

"เจ้าออกไปว่าข้ายกให้เจ้าก็พอ ถึงจะพูดกันอย่างเปิดเผยว่าเลี้ยงไว้ไม่ได้ แต่ข้าเคยกลัวเจ้าพวกสุนัขรับใช้กรรมอาญาด้วยหรือ"

"ทำไมถึงเลี้ยงไว้ไม่ได้"

"เพราะเป็นศัตรูของบ้านเมืองอย่างไรเล่า มิฉะนั้นจะมีกฎเกณฑ์มากมายเช่นนี้หรือ" หูลีเหยียนตอบอย่างไม่ใส่ใจ

"ร้ายแรงขนาดนั้นเชียวยหรือ"

"พวกเจ้าคนทางใต้ไม่รู้อะไร..."

บนเวทีกำลังแสดงเรื่องหวังเจาจินเดินทางออกนอกด่าน* ส่วนหลี่เหยียนก็อธิบายให้หยิวเหมียวฟังว่าทำไมถึงเลี้ยงทาสนะเจียนหวงเอาไว้มไม่ได้ ที่แท้แคว้นเทียนฉีมีปัญหาตรงชายแดนมาโดยตลอด เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนทำสัญญากับชนเผ่านอกด่าน ทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างสงบสุขร่มเย็นมานานหลายสิบปี จนกระทั่งเมื่อสิบปีก่อน ชนเผ่าทางเหนือค่อยๆ แข็งกร้าวขึ้นมาทำให้เกิดสงครามวุ่นวายแถวๆ ชายแดนเป็นครั้งคราว

เวลานั้นเผ่าเจียนหวง เซียนเปย เจีย เซียง และตี้ รวมกลุ่มเป็นพันธมิตรกัน รุกรานแคว้นเทียนฉีเป็นระยะ ศึกใหญ่ที่ภูเขาเจวี่เยวี่ เทียนฉีเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ จนต้องล่าถอยทัพ เจ็ดเมืองแถวชายแดนล้วนหลังเลือดท่วมแผ่นดินด้วยฝีมือคนเถื่อน ปมเพาะจนกลายเป็นความเคียดแค้นชิงชังอันลึกล้ำระหว่างชาวฮั่นกับชนเผ่าเหล่านั้น ทั้งสองฝ่ายต่างมีสงครามปะทะกันมายาวนานหลายปี ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ

ต่อมากษัตริย์เผ่าเจียนหวงสิ้นใจ เหล่าองค์ชายแก่งแย่งชิงบัลลังก์ไม่หยุด เพลิงสงครามลุกลามขยายวงกว้างจนส่งผลกระทบต่อชนเผ่านอกด่านทั้งหมด ชาวฮั่นฉวยโอกาสยกทัพบุกภูเขาเจวี่เยวี่อีกครั้ง หลังจากเปิดศึกนองเลือดครั้งใหญ่ ชาวเจียนหวงจำต้องล่าถอยกลับนอกด่าน ช่วงที่บ้านเมืองบอบช้ำหนักจากศึกสงคราม อิทธิพลของเผ่าเจียนหวงก็ค่อยๆ เสื่อมโทรมลง จนสูญเสียตำแหน่งผู้นำชนเผ่านอกด่านในที่สุด

ปีนั้นหลังจากสงครามครั้งใหญ่สิ้นสุดลง เซลยศึกถูกกวาดต้อนเข้าเมืองหลวง ได้ยินว่าองค์ชายเล็กของกษัตริย์เจียนหวงหายสาบสูญไร้ร่องรอย ส่วนองค์ชายใหญ่รับสืบทอดตำแหน่งกษัตริย์ต่อแต่ไม่ได้มาร้องขอเซลยศึกคืน

* หวังเจาจิน หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์จีน ได้รับฉายาว่าปากซีตงกนา เพราะงดงามมากจนฝูงนกยังร่วงหล่นจากท้องฟ้า แต่ตอนเข้าวังไม่ยอมติดสินบนจิตรกรที่วาดภาพหญิงสาวทั้งหมดให้ฮ่องเต้เลือกทำให้อุปของนางวาดออกมาไม่เหมือนตัวจริง ฮ่องเต้จึงไม่เคยเลือกนางเข้าเฝ้า ต่อมาเผ่าซ่งหนูเดินทางมาผูกสัมพันธ์กับราชวงศ์ฮั่น หวังเจาจินอาสาแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ครั้งแรกที่ปรากฏตัวต่อพระพักตร์ก็ทำให้อ่องแตกตะลึงในความงามและเสียดาวยิ่งนัก แต่ก็ไม่ขออะไรได้แล้วจึงจำใจปล่อยให้นางเดินทางออกนอกด่านไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับเผ่าซ่งหนูตามเดิม

ดังนั้นชาวเขี่ยนหรงเหล่านี้น่าโดนคุมขัง บ้างถูกส่งตัวไปใช้แรงงาน บ้างก็โดนขายเข้าหอสังคิต ชาวเขี่ยนหรงแต่ละคนล้วนเป็นนักรบมือดี สามารถสู้ศึกหนึ่งต่อร้อยได้สบายๆ ตอนกองทัพกวาดต้อนเชลยศึกกลับมาจึงจำเป็นต้องเอาผงสลายเส้นเอ็นบังคับให้พวกเขากินจนสิ้นไร้เรี่ยวแรง กลายเป็นปลานบนเขียงที่นึกจะทำอะไรหรืออย่างไรกับพวกเขาก็ได้

ไหยวเหมี่ยวฟังจบก็ตกตะลึงอย่างมาก

"ถ้าเจ้านั้นมีวรยุทธ์จริง สิ่งแรกที่มันคิดจะทำก็คือสังหารพวกเรา เจ้าเชื่อหรือไม่ พวกเราชาวเขี่ยนหรงเจอพวกเราชาวฮั่น ไม่พูดไม่จา ก็เปิดฉากโจมตีทันที ชาวเขี่ยนหรงขึ้นใจสตรีชาวฮั่นของเรา ชาวฮั่นฆ่าล้างหมู่บ้านพวกเรา นี่ไม่ใช่เรื่องที่แค่พูดคุยเจรจากันไม่กี่ประโยคก็เลิกแล้วต่อกันได้" หลี่เหยียนอธิบายต่อ

ไหยวเหมี่ยวก็ง้างคางสงสัย แต่พอลองขบคิดดูแล้ว ถ้าตัวเองโดนหลี่เหยียนกลั่นแกล้งทรมานจนร่อแร่ปางตายขนาดนั้นย่อมต้องคิดสังหารเขาล้างแค้นแน่นอน

"ถ้าอย่างนั้น ทำไมเจ้าไม่..." ไหยวเหมี่ยวลองหยั่งเชิง "ลองหาวิธีที่ปลอดภัยกว่านี้?"

"ข้าถึงได้คิดสังหารเขาอย่างไรเล่า แต่เจ้าขอตัวไปแล้วไม่ใช่หรือ"

ไหยวเหมี่ยวไม่ได้ปฏิเสธ แค่หัวเราะอย่างกระตาคใจ

"เหอะๆ" ไหยวเหมี่ยวกล่าวต่อว่า "ข้าไม่รู้สิน่า"

"เดิมทีข้าตั้งใจพากลับบ้านมาเล่นเฉยๆ แต่เจ้าทาสนั่นดื้อตึงนัก... ช่างเถอะๆ เจ้าก็ระวังตัวหน่อยแล้วกัน เล่นสนุกแค่ไม่กี่วันแล้วสังหารเขาเสีย แต่เรื่องสังหารฆ่าฟัน ถ้าเจ้าไม่กล้าลงมือก็ส่งตัวกลับมา ข้าจะจัดการแทนเจ้าเอง"

ไหยวเหมี่ยวได้ยินดังนั้นก็รู้สึกใจคอไม่ดี ขณะพวกเขากำลังชมการแสดงงิ้วอย่างออกรสออกชาติ บ่าวรับใช้ก็มาหา บอกว่าจดหมายของนายท่านจากอำเภอชิงเฉิง เมืองหลิวโจวส่งมาถึงแล้ว ไหยวเหมี่ยวหัวใจเต้นรัวกระหน่ำ รีบร้อนบอกหลี่เหยียนแล้วเดินทางกลับบ้านทันที

ลมเหนือพัดกรูเข้ามาในลานบ้าน โหยวเหมี่ยวถูผ้ามือให้อบอุ่นพลางก้าวลงจากเกี้ยว ตอนเดินไปที่ห้องหนังสือเหลืองเห็นหลี่จื้อเฟิงกวาดหิมะในเรือนปีกตะวันออก โหยวเหมี่ยวพลันชะงักมีท่า หลี่จื้อเฟิงสังเกตเห็นเขาก็หยุดกวาดพื้น ทำท่าเหมือนอยากจะเดินมาหาแต่ไม่กล้า อากาศหนาวเหน็บ หลี่จื้อเฟิงสวมเสื้อบางๆ แคตัวเดียว แต่ไม่มีท่าทีหวาดกลัวต่อความหนาวเย็นเลยแม้แต่หน่อย เสื้อเนื้อหยาบที่สวมทับอยู่บนเรือนร่างสูงใหญ่แค่เพียงตัวเดียวให้ความรู้สึกคล้ายแพรพรรณห่อหุ้มแทงเหล็กกล้า

"เข้าไปผิงไฟ" โหยวเหมี่ยวเอ่ย

หลี่จื้อเฟิงทำท่าเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง โหยวเหมี่ยวยกมือสั่งให้เขาเข้าไปข้างใน จากนั้นหมุนตัวเดินเข้าห้องหนังสือ

โหยวเต๋อโย้วถึงตามองหลานชาย โหยวเหมี่ยวรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มว่า "ท่านพ่อว่าอะไรหรือ"

"เจ้าดูเองเถอะ" โหยวเต๋อโย้วโยนจดหมายให้ โหยวเหมี่ยวรีบมาฉีกอ่านทันที

โหยวเต๋อโย้วจ้องหน้าหลานชายพลางสังเกตเห็น

ในจดหมายไม่ได้พูดถึงเรื่องที่โหยวเหมี่ยวทำตัวเหลวไหลในเมืองหลวง แม้แต่คำเดียว แคบอกว่าโหยวเหมี่ยวถึงวัยสมควรสร้างครอบครัวและฐานะแล้ว ปีนั้นบิดาอายุสิบสี่ปีก็เริ่มก่อร่างสร้างตัวแยกครอบครัวออกมาจากพี่น้อง แม้วันนี้โหยวเหมี่ยวกำลังศึกษาร่ำเรียนอยู่ในเมืองหลวง แต่ก็สมควรพิจารณาชีวิตในกายภาคน้ำของบุรุษได้แล้ว

กอรกับปีนี้อากาศหนาวเย็นกว่าปีก่อนๆ และได้ยินว่าชายแดนทางเหนือเริ่มมีสถานการณ์ไม่ค่อยดี อีกทั้งยังคิดถึงโหยวเหมี่ยวจึงขอให้เขาเดินทางกลับบ้านสักครั้ง ถ้าหากไม่มีอะไรขัดข้องก็ให้โหยวเต๋อโย้วจัดขบวนสินค้ายล่องจากเหนือลงใต้ เดินทางผ่านเมืองซางโจวเข้าสู่เมืองหลิวโจว

ช่วงประจวบเหมาะพอดี โหยวเหมี่ยวขบคิด ลองกลับบ้านสักครั้งจะได้ถือโอกาสขอเงินด้วย แต่จะให้สร้างครอบครัวและฐานะอะไรกันไว้สวาทังเพ หนังสือตำราในเมืองหลวงยังศึกษาร่ำเรียนไม่จบ มาสั่งให้เขากลับบ้าน

เวลานี้คงคิดจะสู้อภรรยาให้ลูกชายเป็นแน่

"หิ" โหยวเต๋อโย้วหัวเราะเจ้าเล่ห์ "เจ้าเดาสีว่าบิดาเจ้าคิดจะทำอะไร"

"เหะๆๆ" โหยวเหมี่ยวทราบดีว่าข้อความในจดหมายของบิดาคงปิดบังคนผู้นี้ไม่ได้จึงตอบว่า "คงคิดสู้อภรรยาให้ข้า จะได้ให้ภรรยาคอยควบคุมดูแลข้ากระมัง"

โหยวเหมี่ยวพบจดหมายแล้วสอดเข้าอกเสีย

"เจ้าก็รู้หรือว่าควรมีภรรยาคอยควบคุมดูแล อย่าเพิ่งรีบร้อนไป ข้ามีเรื่องจะถามเจ้า เมื่อไรจะไล่ทาสเจี้ยนหวงไปเสีย คนผู้นี้ห้ามพากลับบ้านเด็ดขาด!"

โหยวเต๋อโย้วกล่าวต่อ

โหยวเหมี่ยวส่งเสียงอ้อคำหนึ่ง ผู้เป็นอาัยกกล่าวต่ออีกว่า "ก่อนกลับบ้านต้องขับไล่เขาไปเสีย มาทางไหนไปทางนั้น"

ทว่าโหยวเหมี่ยวยังตั้งใจปล่อยไปไม่ได้ โหยวเต๋อโย้วก็สั่งสอนย้ำเตือนอีก "กลับหัวใจแล้ว คนอย่างบิดาเจ้ามีหรือจะให้เจ้าน้อยกว่าสองร้อยตำลึง"

"ขอรับๆๆ"

ปากโหยวเหมี่ยวตอบเช่นนี้ แต่ในใจไม่ค่อยเต็มใจนักเพราะยังอยากรังอยู่ต่ออีกหลายวัน ไม่แน่ว่าคนในคฤหาสน์อาจจะรู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาและไม่มายุ่งอีกก็เป็นได้ แต่ในเมื่อบิดาเรียกเขากลับบ้าน ทาสเจี้ยนหวงยอมทิ้งไว้ที่บ้านท่านอาไม่ได้ มิฉะนั้นทันทีที่ตัวเองซึ่งเป็นทำหน้าที่ก้าวออกจากบ้านหลัจื่อเฟิงซึ่งเป็นทำหน้าที่คงโคนขายทิ้งเป็นแน่

จะส่งตัวกลับไปทีจวนหลัเหยียนก็ยังไม่ได้ใหญ่ หลัเหยียนคงฆ่าทิ้งทันทีโดยไม่แม้แต่จะหยุดมองหน้าสักแวบ

พาไปด้วย? แต่พากลับบ้านไม่ได้แน่ คงทำได้เพียงปล่อยตัวไปในระหว่างทางแล้วปล่อยให้ไปแสวงหาหนทางทำมาหากินเอง ถึงแม้ว่าจะเสียเงินกับเขาไปตั้งสองร้อยห้าสิบตำลึง แต่ความรู้สึกที่โหยวเหมี่ยวมีต่อหลัจื่อเฟิงก็ไม่ได้มีแค่เรื่องเงินเท่านั้น

โหยวเต๋อโย้วบอกให้โหยวเหมี่ยวกลับไปเตรียมตัว ประจวบกับช่วงนี้ขบวนสินค้าหน้าหนาวกำลังจะออกจากเมืองหลวง จากเมืองหลวงเดินทางลง

หัวใจในแถบเฉียงเปยมีเส้นทางไปได้สองสาย หนึ่งคือเลียบแม่น้ำหวงเหอ ลงไปถึงแถบตงชาน จากนั้นตรงเข้าซางโจว ทว่าต้องนั่งรถม้าโขยกเขยก อีกทั้งยังไม่ปลอดภัย ขึ้นภูเขาข้ามสันเขาต้องใช้เวลาเดินทางสี่สัปดาห์กว่าวัน

ส่วนอีกเส้นทางหนึ่ง หลังออกจากเมืองหลวงก็เดินทางขึ้นเหนือ ลัดเลาะนอกด่านมู่หน่าไปทางทิศตะวันออก จากนั้นเลี้ยววกลงใต้ตรงด่านชานไห่ เส้นทางนี้เดินตามเส้นทางหลวงจึงปลอดภัยกว่ามาก แต่ด่านตรงชายแดน มักจะมีหิมะตกหนักลมพัดกระโชกแรง จึงต้องใช้เวลาเดินทางนานถึงหนึ่งเดือนกว่า ไหววเหมี่ยวอุกคิดขึ้นมาได้จึงรีบบอกว่า "เข้าไปกับขบวนสินค้าทางเหนือแล้วกัน"

"ตามใจเจ้า" ไหววเต๋อโยกกล่าวอย่างอารมณ์เสีย

"ข้าจะพาทาสเจียนหวงไปด้วยแล้วคอยหาที่ปล่อยตัวเขา ท่านอาจจะได้ไม่ต้องกังวลอะไรอีก" ไหววเหมี่ยววกกล่าวต่อ

จากนั้นก็เห็นไหววเต๋อโย้วทำหน้าที่โล่งใจเหมือนเพิ่งส่งเทพเวินเสิน* ออกจากบ้านสำเร็จ ไหววเหมี่ยวเดินกลับห้องพลางครุ่นคิดรอบด้าน การเลือกเส้นทางทางเหนือเกิดจากการตัดสินใจชั่ววูบ แต่ทาสเจียนหวงคนหนึ่งเท่านั้น รอดถึงด่านตรงชายแดน มอบเงินให้อีกฝ่ายเล็กน้อยแล้วขับไล่ไปเสีย มอบอิสระให้และเผาหนังสือสัญญาขายตัวทิ้ง คิดเสียว่าทำความดีแล้วกัน

* เทพเวินเสิน ตามความเชื่อของชาวจีนหมายถึงเทพดาวหายนะ นำพาวัยพิบัติหรือโรคระบาดมาสู่มนุษย์

乱世为王 1
Luan Shi Wei Wang 1

ปราชญ์กู้บัลลังก์ 1 (Anniversary Edition)
กู้เสวียโหวว เขียน
MW แปล

จำนวน 424 หน้า
ราคา 459 บาท

Published originally under the title of 《乱世为王》(Luan Shi Wei Wang)
Author © 顾雪柔 (Gu Xue Rou)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3137-7

ภาพประกอบ RedMatcha

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

บันทึกประวัติศาสตร์เล่มหนึ่งบอกเล่าความเสื่อมความเจริญอันพลิกผันของจังหวดยวน
บทเพลงแห่งสงครามเพลงหนึ่งขับขานยาวนานกว่าสิบปี
บ้านเมืองและคุณธรรมยิ่งใหญ่ ฤๅความรักที่ฝังลึกในใจล้วนแตกฉานช่นเขิน

ตั้งแต่เกิดจนอายุสิบห้าปี **ไหวเหมียว**มีชีวิตร่ำรวยสุขสำราญมาโดยตลอด

แต่แล้ววันหนึ่งก็พลันประสบความเปลี่ยนแปลงในชีวิต

จากคุณชายน้อยทายาทอันดับหนึ่งในวันวาน

วันนี้เหลือเพียงปราสาทเขารกร้างของมารดาผู้ล่วงลับ

กับข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์นามว่า **หลี่จื้อเฟิง**

การก่อสร้างสร้างตัวด้วยสองมือคือบททดสอบยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเขา...

เคราะห์ดีที่สวรรค์ยังเมตตา เพราะในเวลาที่เขาเหนื่อยยากแสนสาหัส

ไหวเหมียวยังมีหลี่จื้อเฟิงอยู่ข้างกายเสมอ

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3137-7

9 786160 631377

ราคา 459 บาท

Warning: domestic violence, death, murder, torture, imprisonment, trafficking, racism, mental and emotional abuse, coercion, blood, dead bodies, disgusting situation, gore, dubious consent, violence of war